

КЊИГА
ПРОРОКА МИХЕЈЕ

- БИБЛИЈСКИ ТЕКСТ С КОМЕНТАРОМ -

ИКОНОС
Београд, 2006.

Наслов оригинала:
КЊИГА ПРОРОКА МИХЕЈЕ
Библијски текст с коментаром

Библијски текст:
Књига пророка Михеје - на основу превода Ђуре Даничића
ревизију направио мр Бранко Бјелајац

Текст коментара:
J. Veron McGee - Micah: Messige given on the 5-Year Program
TTV Radio Network © 2006.

Превод коментара: Сајонара Јовановић

Издавач:
Удружење за очување, неговање и промоцију духовног
хришћанског наслеђа „ИКОНОС“, Београд.

За издавача: Жарко Ђорђевић

Уредник: Драшко Ђеновић

Техничка припрема и корице: Ивана и Дејан Перошевић

Штампа: МБМ-плас, Нови Сад

Тираж: 500

ISBN: 86-83661-17-2

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ПРЕДГОВОР

У рукама држите тумачење књиге пророка Михеја, тумачење Вернона Мек Гија – радио проповедника светског формата. Ревизију текста пророкове књиге, у преводу Ђуре Даничића, према јеврејском тексту урадио је мр Бранко Бјелајац.

Михеј је мали пророк велике поруке. Уосталом, поделила на „мале“ и „велике“ се једино тиче обима пророчког штива – нипошто вредности њихове поруке или верности самих старозаветних Божијих слуга.

Стари завет је неправедно запостављено духовно штиво данашњих црквених генерација. Премало се чита овај део Божије речи. Када су у питању „мали пророци“, њихов редослед још ваљда само деца уче на часовима веронауке, кроз пригодне песмице, а њихов садржај се све ређе чује у библијским беседама.

Премало је на нашем језику штива о лучоношама Божије воље Старог завета – о пророцима. Премало се зна о њима самима, њиховом времену и природи њиховог пророчког позвања. Прескроман је превод њихових књига на српском језику – с дужним поштовањем и захвалношћу Даничићевом труду. Време и језичке промене су га поодавно прегазиле. Осавремењена и побошана верзија нам је одавно требала (док чекамо неки нови превод).

Утолико више се радујемо овом скором издању – због освеженог превода и надахнутог тумачења.

Иначе, Др Џон Вернон Мек Ги је скоро четири десетлећа био проповедник Божије речи. У првој пловини XX века је развио врло познату радио службу, под називом „Кроз Свето писмо“ (Thru the Bible), претачујући своје беседе – тумачења библијских књига – у пригодне радио емисије.

Желимо да, док читате ове странице, Михејево време оживи пред вашим очима, а вечне истине, изречене његовим устима тада, сада поново оживе.

Жарко Ђорђевић

Књига пророка Михеја

Реч Господња која дође Михеји Моресећанину **1,1** за време владавине Јоатама, Ахаза и Језекије, царева Јудиних - визија коју виде за Самарију и за Јерусалим.

Порука уништења Самарији и Јуди: објава предстојеће осуде

Чујте, сви народи, 2
слушај, земљо и сви на њој,
и Господ Бог да вам буде сведок,
Господ из светог храма свога.
Јер, где, Господ излази из места свога, 3
и силази, и ходаће по висовима¹ на земљи.
И горе ће се растопити пред њим, 4
и долине ће се расести,
као восак од огња,
као вода што тече низ стрмен.
Све је то за злочинство Јаковљево 5
и за грехе дома Израелова.
Које је злочинство Јаковљево?
Није ли Самарија?
Који су висови Јудини?
Није ли Јерусалим?
Зато ћу учинити од Самарије гомилу у пољу 6
да се саде виногради,
и побацаћу камење њено у долину
и открићу јој темеље.
И сви резани ликови њени разбиће се, 7

¹ Висови, висине односи се на узвисине, обично по шумарцима и на пропланцима, на којима су се налазили олтари на којима су се прослављали други богови. 5

и сви ће се дарови њени сажећи огњем,
све ћу идоле њене потрти,
јер их од плате курварске накупи,
и опет ће бити као плата курварска. 8
Зато ћу плакати и ридати;
ходаћу около свучен и го;
плакаћу као шакали
и тужићу као сове.
Јер јој се ране не могу исцелити, 9
дођоше до Јуде,
допреше до врата мога народа,
чак до Јерусалима.
Не јављајте у Гату, 10
никако не плачите;
у Вит-Афри
ваљајте се по праху.
Изиђи, становнице Сафирска, 11
с голотињом и срамотом;
становница Сананска неће изаћи;
Вет-езил је у жалости,
његова заштита вам је узета.
А становница Маротска тужи за својим добром, 12
чека на бољитак,
јер сиће пропаст од Господа
чак до врата Јерусалимских.
Упрегни брзе коње у кола, 13
становнице Лахиска,
која си била почетак греху
кћери Сионској,
јер се у теби нађоше
злочинства Израелова.
Зато пошаљи дарове разлаза 14
Моресету Гатском;
А домови Ахсивски превариће

цареве Израелове.
Још ћу ти довести освајача, 15
становнице Мариска;
онај који је слава Израела
доћи ће до Одолама.
Начини се ћелава и 16
посеци косу у жалости
за милом децом својом;
начини главу голом као орлову,
јер се воде од тебе у изгнанство.

Разлози за предстојећу осуду

Тешко онима који смишљају безакоње 2,1
и зло смерају у постељама својим,
а кад сване извршују,
јер им је сила у руци.
Желе њиве, и отимају их; 2
желе куће, и узимају их;
пљачкају човека и кућу његову,
човека и наследство његово.
Зато овако вели Господ: 3
ево, ја смишљам зло том роду,
из ког нећете извући вратове своје,
нити ћете ходати поносито,
јер ће бити зло време.
У оно време говориће против вас, 4
и нарицаћете жалосно говорећи:
пропадосмо; променио је део народа мога;
како га узео од мене!
Њиве наше раздели непријатељу.
Зато нећеш имати никога ко би повукао уже² 5
жребом у скупштини Господњој.

² Односи се на повлачење мерног ужета и премеравање земље која се потом дели процесом бацања коцке.

„Немојте пророковати”, 6
кажу они који пророкују;
али ако не пророкују о овоме,
срамота се неће одстранити.
Речено је: О ти, који се зовеш дом Јаковљев, 7
да ли је нестрпљив дух Господњи?
Јесу ли то дела његова?
Зар моје речи нису добре
ономе који хода исправно?
Недавно се народ мој подиже као непријатељ - 8
скидате одећу са својих (Израелаца),
са пролазника који ништа не сумњају,
са оних који се из рата враћају.
Жене народа мога изгоните 9
из милих кућа њихових,
од деце њихове отимате славу моју заувек.
Устаните и идите, 10
јер ово није место одмора;
због нечистоте која доноси пропаст,
погубну пропаст.
Ако ко хода за ветром и преваром, 11
и говори лажи и каже:
пророковаћу ти за вино и за силовито пиће;
тај ће бити гласноговорник овога народа.

Доиста ћу вас сакупити све, Јакове, 12
доиста ћу сакупити остатак Израелов;
окупићу их заједно као овце Восорске,
као стадо усред паше њихове,
биће врева од људи.
Пред њима ће ићи онај који разбија; 13
они ће разбити и проћи кроз врата, и изаћи ће;
цар ће њихов ићи пред њима,
и Господ ће бити на челу.

Порука о пропасти и ослобођењу: осуда владара

Зато рекох: 3,1
чујте, владари Јаковљеви
и кнезови дома Израелова,
не треба ли да знате шта је правда?
Ви који мрзите на добро 2
а љубите зло,
дерете кожу с њих
и месо с костију њихових;
Ви који једете месо народа мога 3
и дерете кожу с њих
и кости им пребијате,
и сасецате их као у лонац
и као месо у котлоу.
Тада ће завикати ка Господу, 4
али их неће услишити,
него ће сакрити лице своје од њих у то време,
зато што они зло радише.

Осуда лажних пророка

Овако вели Господ за пророке 5
који заводе мој народ,
који кад имају да гризу зубима својим
онда вичу: мир;
али ако им ко не да ништа у уста,
објављују свети рат на њ.
Зато ће вам бити ноћ - без визије 6
и биће вам тама - без прорицања;
и сунце ће заћи таквим пророцима
и дан ће им се смрачити.
Тада ће се постидети који виде, 7

и који пророкују ће се посрамити,
заиста ће сви ће покрити усне своје,
јер неће бити одговора Божијег.
Али зато сам ја пун силе
од Духа Господњег,
и праведности и храбрости
да објавим Јакову побуну његову
и Израелу грех његов.

Осуда над Јерусалимом

Чујте ово, владари дома Јаковљева
и кнезови дома Израелова,
који се гадите на правду,
и све што је право изврћете;
Који градите Сион проливеном крвљу
и Јерусалим насилним безакоњем.
Владари његови суде према миту,
и свештеници његови поучавају за цену,
пророци његови пророкују за новце,
а онда се на Господа ослањају говорећи:
Није ли Господ усред нас?
Неће доћи зло на нас.
Зато ће, због вас,
Сион бити преоран као њива,
Јерусалим ће постати гомила рушевина,
а гора храмава постаће вис шумски.

8

9

10

11

12

Ослобођење: долазеће царство и његова слава

Али ће у последња времена
гора дома Господњег
постати изнад свих других гора,
биће узвишена изнад хумова,
и народи ће се стицати к њој.
И доћи ће многи народи говорећи:
ходите, да идемо на гору Господњу
и у дом Бога Јаковљева,
да нас поучи својим путевима,
и да ходамо његовим стазама;
јер ће из Сиона изаћи закон
чак и реч Господња из Јерусалима.
И судиће између многих народа,
и доносиће одлуке за народе далеке,
онда ће они расковати мачеве своје у раонике,
и копља своја у српове;
народи више неће дизати мача на народ,
нити ће се више спремати за рат.
Него ће седети сваки под својом виновом лозом
и под својом смоквом,
и неће бити никога да их плаши;
јер уста Господа над војскама рекоше.
Јер ће сви народи ходати
сваки у име бога свога;
а ми, а ми ћемо ходати
у име Господа Бога свога увек и довека.

У тај дан, говори Господ,
окупићу хроме,
и прикупићу одбачене
чак и оне којима зло учиних.

4,1

2

3

4

5

6

И учинићу од хромих остатак 7
и од одбачених силан народ;
и Господ ће царевати над њима на Сиону
одсада надаље и довека.
А за тебе, куло стаду, 8
стено кћери Сионске,
теби ће доћи -
доћи ће чак и прошла владавина,
царство кћери Јерусалима.³

Патња која претходи царству

Зашто плачеш тако јако на глас? 9
Зар више нема цара у теби?
Зар су изгинули твоји саветници,
Зар су те болови обузели као породиљу?
Мучи се и напрежи се, 10
кћери Сионска,
као породиља,
јер ћеш сада изаћи из града
и становаћеш у пољу,
и отићи ћеш у Вавилон.
Тамо ћеш бити спасена;
тамо ће те искупити Господ
из руку непријатеља твојих.
А сада се сабраше многи народи против тебе 11
и говоре: нека се она загади,
а нека се очи наше нагледају Сиона.
Али они не знају мисли Господње, 12
нити разумеју намере његове,
јер их је окупио као снопље на вршалицу.
Устани и врши, кћери Сионска, 13
јер ћу ти начинити рог гвозден,
и копита ћу ти начинити од мједи,

³ Јерусалим је фигуративно, пастир Израела који пази на стадо са куле.
Хиљадугодишње царство ће бити веће него што је било Давидова или
Соломонова прошла владавина.

да можеш сатрти многе народе,
и да можеш да посветиш Господу неправедну
добит њихову
и благо њихово Господу све земље.
Сабери се сада у чете, четна кћери, 5,1
поставили су опсаду око нас,
биће прутом по образу Израеловог судију.⁴

Ослобођење:

Цар долази - Његов први долазак

А ти, Витлејеме Ефрато, 2
ако и јеси најмањи међу племенима Јудиним,
из тебе ће изаћи онај који ће за мене бити гос-
подар у Израелу.
Његови изласци су од давнина,
од вечних времена. 3
Зато ће их оставити до времена
док се она која се порађа не роди дете;
тада ће се остатак браће његове
вратити синовима Израела.

Његов Други долазак

И подићи ће се и напасаће своје стадо 4
у сили Господњој,
у величанству имена Господа Бога свога;
и они ће опстајати,
јер ће он тада бити велик
све до крајева земаљских.
И он ће бити наш мир.⁵ 5

⁴ Вероватно се односи на цара Седекију који је био марионетски владар
одведен у Вавилону (2. Царевима 24,17-25,7).

⁵ Без обзира на прекид усред стиха, овде је логичан завршетак предходне
теме. 13

А кад Асирац нападне нашу земљу,
и кад ступи у утврде наше,
тада ћемо подигнути на њ
седам пастира и осам кнезова из народа.
И они ће напасати земљу Асирску мачем 6
и земљу Невродову на улазима у њу;
и он ће нас избавити од Асирца
кад нападне земљу нашу
и кад ступи на међу нашу.

Тада ће остатак Јаковљев 7
бити усред многих народа
као роса од Господа
и као ситна киша по трави,
која не чека на човека
нити се узда у синове човечије.
И остатак Јаковљев 8
биће међу народима,
усред многих људи,
као лав међу зверима шумским,
као лавић међу стадима оваца,
који кад прође обара и растрже
и нема никога да (од тога) избави.
Рука ће ти се подићи над противницима твојим, 9
и сви ће непријатељи твоји бити истребљени.

И у тај дан ћу, говори Господ, 10
истребити коње усред тебе
и потрћу двоколице твоје.
Затрћу градове у твојој земљи, 11
и развалићу све утврде твоје.
Истребићу владжбине из руку твојих, 12
и нећеш више имати гатара.
Истребићу ликове твоје резане 13

и (свете) стубове твоје усред тебе,
и нећеш се више клањати
делу руку својих.
Искоренићу гајеве⁶ твоје усред тебе, 14
и раскопаћу градове твоје.
Извршићу освету гневно и љутито 15
над народима који не слушаше.

Расправа: Божија прва оптужница против Израела

Слушајте шта говори Господ: 6,1
устани, представи случај свој пред горама,
и нека чују хумови глас твој.
Слушајте горе 2
и тврди темељи земаљски,
оптужбу Господњу,
јер Господ има парницу с народом својим,
и с Израелом се расправља.
Народе мој, шта сам ти учинио? 3
И чим сам ти досадио? Одговори ми.
Јер те изведох из земље Мисирске⁷ 4
и искуших те из куће ропске
и послах пред тобом Мојсија, Аарона и Марију.⁸
Народе мој, опомени се 5
шта је био наумио Валак цар Моавски
и шта му је одговорио Валам син Веоров,
и (довех те) од Ситима до Галгала
како би познао праведна дела Господња.

Израелов први одговор

С чим ћу доћи пред Господа 6
да се поклоним Богу свевршњем?

⁶ Храмови богиње Ашере.

⁷ Мисир је Египат.

⁸ Мирјам.

Хоћу ли доћи преда њ са жртвама паљеницама?
 С телићима од године дана?
 Хоће ли Господу бити драге хиљаде овнова? 7
 десетине хиљада потока уља?
 Хоћу ли дати првенца свога за побуну своју?
 Плод утробе своје за грех душе своје?
 Показао ти је, о човече, шта је добро; 8
 и шта Господ тражи од тебе,
 осим да чиниш правду и волиш милост
 и да ходаш смерно с Богом својим?

Божија друга оптужница

Глас Господњи виче граду: - 9
 ко је мудар боји се имена твог:
 Слушајте прут и оног који га је одредио.⁹
 Зар је још човек у безбожној кући, 10
 Заједно са благом неправим?
 и мером крњом, проклетом?
 Хоћу ли оправдати мерења лажна 11
 и у врећи камење преваре?¹⁰
 Јер су богаташи градски пуни насиља, 12
 становници градски говоре лаж,
 и у устима им је језик превртљив.
 Зато ћу ти дати да оболиш, 13
 пустошићу те за грехе твоје.
 Ти ћеш јести, али се нећеш наситити, 14
 и пороци твоји биће усред тебе;
 и склањаћеш да сачуваш,
 али нећеш сачувати ништа,
 и шта сачуваш предаћу мачу.
 Ти ћеш сејати, али нећеш жети; 15
 ти ћеш цедити маслине,
 али се нећеш помазати уљем,

⁹ Значење јеврејског у овом стиху нејасно.

Друго могуће читање: Слушај, племе: ко је одредио ово време?

¹⁰ Мисли се на камење које се стави у врећу и онда вага не показује праву меру.

и грожђе, али нећеш пити вина.
 Јер се још држе уредбе Амријеве 16
 и сва дела дома Ахавова,
 и ходате по саветима њиховем.
 Зато ћу да те предам у погибао,
 и становнике твоје у потсмех,
 и носићете срамоту народа мог.

Израелов други одговор

Тешко мени! Јер сам као 7,1
 кад се покупи воће,
 као кад се обере виноград;
 нема ни грозда за јело,
 раних смокава жели душа моја.
 Неста побожног са лица земље 2
 и нема праведника међу људима,
 сви у заседи чекају да пусте крв,
 свако лови оног другог мрежом.
 Да направе зло обема рукама чине, 3
 Мито траже кнез и судија,
 велики човек наређује шта му душа пожели,
 и сви се заједно удружују.
 Најбољи међу њима је као трње, 4
 најисправнији је гори од врха трновог.
 У дан кад поставиш стражара свога
 доћи ће похођење твоје,
 а тада ће се они смести.
 Не верујте суседу, 5
 не ослањајте се на пријатеље;
 од оне која ти на грудима лежи,
 чувај врата уста својих.
 Јер син грди оца, 6
 кћи устаје на матер своју,

снаха на свекрву своју;
непријатељи су човеку његови домаћи.

Али ја ћу на Господа гледати, 7
чекаћу Бога спасења свога;
услишиће ме Бог мој.
Немој се радовати, непријатељице моја; 8
ако и падох, устаћу;
ако и седим у мраку, Господ ће бити моја свет-
лост.

Подносићу гнев Господњи, 9
јер сам грешио против њега,
док не расправи парницу моју
и пружи ми правицу;
извешће ме на светлост,
и онда ћу видети његову праведност.
Тада ће моја непријатељица видети, 10
и срам ће је покрити, што ми је говорила:
Где је Господ Бог твој?
Очи ће је моје погледати;
А тада ће се она погазити
као блато на улицама.

Епилог: благослови за Израел

Биће то дан подизања твојих зидина, 11
у то време твоје границе ће се проширити;
Биће то дан када ће доћи код тебе 12
из Асирије и од тврђих градова,¹¹
и од тврђих градова све до реке,¹²
и од мора до мора, и од горе до горе.
А земља ће постати пуста због становника својих, 13
за рачун плодова дела њихових.

¹¹ Египатских.

¹² Еуфрат.

Напасај народ свој с палицом својом, 14
стадо наследства свога,
које живи осамљено у шуми,
усред Кармила (плодне земље);
нека пасу по Васану и по Галаду,
као у стара времена.
Као у време кад си изашао из земље Мисирске, 15
показаћу ти чудеса.
Народи ће видети и постидеће се 16
од све силе њихове;
Ставиће руку на своја уста,
уши ће им оглувети.
Лизаће прашину као змија; 17
као гмизавци земаљски.
Дрхтећи ће излазити из својих утврда;
притрчаће уплашени ка Господу Богу нашем,
и пред тобом ће се бојати.
Ко је Бог као ти, који прашта безакоње 18
и прелази преко побуне остатка наследства свога?
Кога не држи довека гнев његов,
јер му је мила љубав непромењена.
Опет ће се смиловати на нас; 19
погазиће наша безакоња.
Да, бацићеш у дубине морске
све грехе њихове.
Показаћеш истину Јакову, 20
непромењену милост Авраму,
оно што си се заклео оцима нашим
још у стара времена.

УВОД

ПИСАЦ: Михеја

Подједнако је важно знати нешто о човеку званом Михеја, као и о његовој поруци. Његово име значи ко је као Јахве (Господ)? Корен речи је исти онај из кога потиче име Михајло (име арханђела), који значи „ко је као Бог“? У Писму се помиње много Михеја, али је човек о коме говоримо означен као Моресећанин (Михеја 1,1), будући да је био житељ Моресета гатског (Михеја 1,14), месту удаљеном око двадесетак километара југозападно од Јерусалима, близу Лакиса. Њега никако не треба мешати ни са једним другим Михејом из Светог писма.

ВРЕМЕ: Друга половина осмог века

Михеја је био Исаијин савременик о пророковао је за време владавине јудејских царева Јоатама, Ахаза и Језекије (Михеја 1,1). У сваком случају, његова пророштва су се односила на Самарију и Јерусалим. Самарија је била главни град Северног царства, Израела, док је Јерусалим био главни град Јужног царства, Јуде. Иако је потицао из Јужног царства, великим делом свог пророковања бавио се и Северним царством. Обраћао се народу у време док је народ Северног царства трпео нападе Асираца. Мада су напади досезали и до Јужног царства, Асирци су у ропство одвели народ Северног царства.

СТИЛ: Михеја је био савременик још тројице пророка: Исаије, Осије и Амаса. Постоји могућност да је био Исаијин савременик, јер се његово пророштво назива Исаијином минијатуром. Много је упадљивих сличности између ова

два пророштва. За многе је Михеја омиљена књига малих пророка. Кад је у питању стил, ово је једна од најсјајних књига. Ако умете да цените диван језик, ако цените поезију, ако поштујете литературу уопште, поштоваћете и Михеју. Стил је општар и лични. Писање је општро и лично. Михеја је био јасан, општар и нежан. Био је реалан и извештавао је – био би добар ратни извештач. У овој књижици налазимо изванредну лепоту која комбинује Божију вечну нежност са његовим судом. У њој постоји неколико чувених стихова који су познати сваком хришћанину. Кроз суморност неизбежног суда, Михеја је јасно видео славу наступајућег избављења Израела.

Михеја је објављивао суд над градовима Израела и над Јерусалимом, као и над градовима у Јуди. Ови центри су утицали на људе тих народа. Били су то урбани проблеми који звуче врло слично данашњим проблемима. Михеја је осуђивао насиље, корупцију, крађу, похлепу, материјализам и духовну пропаст. Могли бисмо га назвати „градским пророком“.

ТЕМА: Необично је важно разумети тему ове књиге. Уобичајено је да се Михеја сматра пророком суда. То делује тачно, обзиром на то да је током прва три поглавља књиге нагласак стављен на осуду. Али, упркос томе што су прва три поглавља оптужујућа, последња четири поглавља пружају утеху. Његово моћно питање налазимо у једном од најлепших одломака Писма „Ко је као Ти?“, односно, ко је као Бог. Како залазимо дубље у текст откривамо да Михеја све више наглашава то питање. У прва три поглавља то гласи: Ко је Бог као Ти у објавама – то јест, у сведочењу? У поглављима 4 и 5: Ко је Бог као Ти у пророковању, у утеси? У поглављу 6: Ко је Бог као Ти у заступању? И коначно, у поглављу 7: Ко је Бог као Ти у прапштању? Управо у томе лежи лепота ове мале књиге. Главна тема је Божији суд

и откупљење – и једно и друго су овде. По мени, кључни стих је Михеја 7,18 који каже: Ко је Бог као ти, који прапшта безакоње и прелази преко побуне остатка наследства свога? Кога не држи довека гнев његов, јер му је мила љубав непромењена.“

Бог мрзи грех, али су му миле душе грешника и жели да их спасе. Осуда је названа Божијим „страним послом“. Осуда је страна Богу зато што Он не воли да буде судија. Али, пошто је Он свети Бог који мрзи грех, мора да се обрачуна са сваком побуном. Он нема другог избора. Ипак, Он још увек воли душе грешника; жели да их спасе и спасиће их ако му буду дошли у вери.

Ова мала књига може да се подели на необично занимљив начин. Пророштво ћемо много природније поделити ако запазимо да је Михеја дао 3 поруке, од којих свака почиње са заповешћу: „чујте“ (Михеја 1,2; 3,1; 6,1). Првом поруком обраћа се „свим народима“, док у другој поруци прозива посебно вође Израела. Трећа порука представља личну молбу Израелу да се покаје и окрене Богу.

Дозволите ми да се сада укратко осврнем на то како је пре много година немачка библијска „висока“ критика напала јединство ове књиге. Заправо, поновили су претходни напад на књигу пророка Исаије, на кога је успешно била одговорила конзервативна научна јавност. Зато, нећемо губити време прекопавајући по томе. Учинио ми се занимљивим то што је Јеремија цитирао Михеју, што нам опет открива важну улогу Михеје у његовом времену. „Михеја, Морашћанин пророкова у време Језекије, цара Јудиног, и говори свему народу Јудином и рече: Овако вели Господ над војскама: Сион ће се преорати као њива и град ће Јерусалим бити гомила камења, и гора овог дома висока шума“ (Јеремија 26,18). Наравно, људи нису обраћали више пажње на Јеремију, него што су на Михеју, али све

што је Михеја пророковао десило се Јерусалиму баш онако како је описао да ће бити.

Много људи, посебно младих проповедника, долази ми са питањем како да започне излагање. Мој одговор је, не само младим проповедницима, већ и свакоме ко жели да проучава Библију, да прво схвате основну поруку књиге у целости. О чему она говори? Шта аутор покушава да нам каже? Како гласи главна порука? Да бисте стигли до тих података морате имати преглед књиге пред собом. Што се Михеје тиче рекли смо да порука гласи: „Ко је Бог као Ти у објави, пророковању, правдању и испраштању?“ То су целине према којима је подељена књига пророка Михеје.

ПОГЛАВЉЕ 1

Прва три поглавља су, као што сам већ напоменуо у уводу, поглавља која оптужују.

ОБЈАВА БУДУЋЕГ СУДА ЗБОГ ПРОШЛИХ ГРЕХА

У сваком поглављу ове изузетне мале књиге наћи ћемо упечатљиву изјаву – понекад у једном стиху, понекад у више стихова, као што је то случај у првом поглављу.

Реч Господња која дође Михеји Моресећанину за време владавине Јоатама, Ахаза и Језекије, цара Јудиних – визија коју виде за Самарију и за Јерусалим. (Михеја 1,1)

Дозволите ми да поновим: Самарија је била главни град Северног царства. Град је првобитно саградио Омри, израелски цар, и град је представљао седиште идолопоклонства. Надалеко познатим и нечасним учинили су га Ахав и Језавеља, који су у њему сазидали храм Ваалу. Град је стајао на предивном месту, али је данас нажалост, све то само рушевина. Опустеле рушевине неми су сведоци за поузданост Михејиног пророштва у вези са Самаријом.

„Михеја Моресећанин“ значи да је био родом из Моресета гатског, места југозападно од Јерусалима. Иако је живео у Јудином царству, пророковао је за оба царства. Ипак, његова најважнија порука била је упућена Северном царству. Много пута ми је то било чудно. Његов савременик, Исаија, пророковао је Јужном царству, и вероватно

да је Михеја, пошто је, по свему судећи, био млађи човек, мислио да ће се Исаија побринути за Јужно царство. Код Михеје никада нема забуне, његова порука онеме коме се обраћа је увек јасна.

ПРОРОКОВА ПРВА ПОРУКА

Упућена је Самарији али досеже до Јерусалима –

Чујте, сви народи, слушај, земљо и сви на њој, и Господ Бог да вам буде сведок, Господ из светог храма свога. (Михеја 1,2)

„Чујте, сви народи“ значи, у ствари, сви људи. А ту припадаш и ти, ма где данас био. Михеја има поруку за нас. Као и у вези са осталим пророцима, иако су говорили поводом одређене ситуације која је већ давно заборављена прошлост, њихова, као и Михејина порука су важне за нас данас, јер су у њима утемељени одређени принципи. Михеја нам даје филозофију људског начина управљања. Ово би била одлична књига и за политичаре, када би је само имали у виду. Не би им ништа шкодило да мало проуче Божју филозофију управљања, јер, искрено говорећи, њихов облик власти никако не функционише у данашњем систему. А разлог зашто не функционише исправно налазимо у томе што је првобитно био успостављен од стране људи који су гајили поштовање и наклоност према Библији, мада неки од њих себе нису сматрали хришћанима. Сматрали су да је вредно следити важне принципе објављене у Библији, па су их, као основу, уткали у демократску власт. Она никада неће функционисати у рукама безбожника. Отворено вам кажем, у томе је наш проблем. У суштини, форма државне управе није битна, иако ми мислимо да јесте. А навешћу и пример за то: док је Кромвел био диктатор у Енглеској,

имали су скоро најбољи могући облик владавине. Да се разумемо, не желим да препоручим диктаторски режим, али је он добар, ако имате правог диктатора. Кад Исус буде дошао на земљу да влада, пријатељу мој, Он ће бити диктатор, и то најбоља врста диктатора. Карактер владара је од пресудног значаја. У том погледу, потпуно је свеједно да ли се ради о монархији, ограниченој монархији, аутократији, демократији или делегатском облику владавине; ако ауторитет чине прави људи, систем ће функционисати. Надам се да разумете да не говорим о политици, већ о филозофији управљања, покушавајући да се осврнем на наш садашњи проблем. Потребни су нам људи на власти који имају карактер. А народ углавном води рачуна о томе да ли су то добре медијске личности. Више смо заинтересовани за њихову харизму, него карактер. Михеја се овом темом бави у трећем поглављу: „Владари његови суде према миту, и свештеници његови поучавају за цену, пророци његови пророкују за новце, а онда се на Господа ослањају говорећи: Није ли Господ усред нас? Неће доћи зло на нас“ (Михеја 3,11). Михеја упире прстом на чињеницу да имају лажне пророке, лажну религију и лажне вође.

„Слушај, земљо и сви на њој.“ Пошто је већина нас на овој земљи, он мисли на све нас.

„И Господ Бог да вам буде сведок“. Михеја позива Бога да буде сведок онеме што намерава да каже.

„Господ из светог храма свога“. Господ је био у свом светом храму, на небесима, тада, као што је и сада. Бог ће сићи на земљу да би судио –

Јер, гле, Господ излази из места свога, и силази, и ходаће по висовима на земљи. (Михеја 1,3)

Ово је, свакако, диван опис, мада на много начина и застрашујући.

„И ходаће по висовима на земљи“. Присећате се да су висине земаљске била места где су се људи клањали идолима. Идоли су били смештени у шумарцима на брдима и планинама. Исто тако, у тадашње време градови су били подизани на узвишењима. И Самарија и Јерусалим били су саграђени на брдима. Господ Исус поменуо је да се град смештен на брду не може сакрити, као и да је град имао огроман утицај на целу област која га је окруживала. Када је град и седиште државне управе, он има огроман утицај не само на непосредну околину, већ, веома често, и на читав свет. То важи за многе велике градове из прошлости и садашњости. Градови су, такође, и места где је концентрисан велики грех. То су разлози због којих Бог долази на њих са осудом – „ходаће по висовима на земљи“.

**И горе ће се растопити пред њим,
и долине ће се расести,
као восак од огња,
као вода што тече низ стрмен. (Михеја 1,4)**

„И горе ће се растопити пред њим, и долине ће се расести“. Ово је слика вулканске активности и земљотреса. Овај исти језик налазимо у Светом писму од књиге Судија до пророка Авакума. Рецимо, Псалам 18,7-10: „Затресе се и поколеба се земља, задрмаше се и померише из темеља горе, јер се Он разљути. Подиже се дим од гнева његовог, из уста његових огањ, који прождире и живо угљевље одскакаше од њега. Сави небеса и сиђе. Мрак беше под ногама његовим. Седе на херувима и подиже се и полетена крилима ветреним.“ Иако је овај опис крајње фигуративан, то је силна, стварна и прецизна слика онога што се догодило.

Ово покреће питање ко контролише време и природне силе. Дакле, Бог је тај који управља природом и земљотресима и вулканима и временом. Ја верујем да Бог суди народима, и да суди људима, па те ствари шаље као упозорења. Одувек сам некако осећао да су велика економска криза тридесетих година двадесетог века упозорења од Бога.

Размишљао о Турској, посебно о њеном делу дуж западне обале, о рушевинама великих градова као што су Ефес и Пергам, који су некада у прошлости били животна сила Римског царства. Од њих су сада остале само рушевине. Због чега данас та област није густо насељена као некад, већ се ту налазе само мањи градови? Добро, можда ћеш рећи да је то турско подручје. Потпуно си у праву. Занимљиво је како се људи увек окупе на турском подручју. Исто важи и за Калифорнију где ја живим. Гледам како милиони људи долазе овамо. Спремни смо за један земљотрес, ја вам кажем. Највећи део становништва Римског царства живео је у области данашње Турске, и погледајте шта се с њима десило. Историчари нам тврде да је велики земљотрес уништио градове и натерао људе да се разбеже. Такав је био Божији суд.

Овде нам Бог недвосмислено говори о свом суду –

**Све је то за злочинство Јаковљево
и за грехе дома Израелова.
Које је злочинство Јаковљево?
Није ли Самарија?
Који су висови Јудини?
Није ли Јерусалим? (Михеја 1,5)**

„Све је то за злочинство Јаковљево и за грехе дома Израелова.“ Дакле, он се обраћа и једном и другом царству и њиховим главним градовима – Самарији у Израелу и Јерусалиму у Јуди (односно Јакову). „Које је злочинство Ја-

ковљево?“ Или, боље речено, ко је одговоран за преступе Јакова? Одговор гласи: „Није ли Самарија? Који су висови Јудини? Није ли Јерусалим?“ Пророк сву кривицу сваљује на главне градове, Јерусалим и Самарију. Јерусалим је био место где је требало клањати се Богу. Јесу ли му се тамо клањали? Па, на неки начин јесу, ишли би у храм, али су, у исто време ишли и на узвишења где су се предавали идолопоклонству и најразуданијим облицима неморала. А Бог каже да ће управо због ових ствари судити овим моћним градовима, због огромног утицаја који су вршили на становништво Израела и Јуде.

Ово, верујем, може да се примени и на мој народ, стога што имамо философију власти која је погрешна. Као што смо већ видели, није форма управе погрешна; ради се о људима на власти који су погрешни. Не знам да ли постоји суштинска разлика између једног безбожног диктатора или целог безбожног Сената, или целог безбожног Представничког дома. Оснивачи наше нације успоставили су три гране владавине поведени лошим искуством са старим енглеским краљем Џорџом, знајући да да се људима не може веровати. Њихова теорија је била да три сегмента власти могу вршити надзор једни над другима. Само што је у наше време, за сва три сегмента неопходан надзор са стране. Зашто? Баш због тога што је потребна права врста људи на челу сваке власти да би она исправно функционисала.

У Михејино време, проблем са Самаријом и Јерусалимом била је корупција, и Бог је намеравао да им због тога суди. А шта је са мојом земљом? Моје лично мишљење је да се Америка потпуно срозала, кренула низбрдо. Сједињене државе се не појављују у пророштвима последњег времена због једног од ова два разлога: или ће нестати као нација, или више неће бити светска сила. Имали смо сјајну прилику да будемо светски лидери после другог светског рата. И

шта смо то пружили свету? Дали смо му рок музику, хиши покрет, нови морал, страст и љубав према богатству. Данас Америка иде силазном линијом. То ме јако потреса јер ја волим своју земљу, и мрзим кад видим да су безбожници превагнули покваривши овај народ за кога верујем да је био створен од Бога са веома одређеном сврхом. Михеја се у ствари залаже за државну управу под Божијом контролом. Јер, таква је Божија филозофија управљања, знате.

Сада стижемо до прве упечатљиве тврдње, и ова је најдужа. Протеже кроз остатак поглавља, од стиха 6 до стиха 16. Она представља приказ у малом велике пропасти која ће доћи последњих дана. Вратићемо се на предмет суда последњих дана када будемо стигли до четвртог поглавља ове књиге, али се овде, у првом поглављу ради о локалној осуди у којој је Асирија уништила Самарију. Једном је то био диван град. Град велике моћи и културе. Био је то град великих обећања, али данас лежи у праштини и пепелу.

**Зато ћу учинити од Самарије гомилу у пољу
да се саде виногради,
и побацаћу камење њено у долину
и открићу јој темеље. (Михеја 1,6)**

„Зато ћу учинити од Самарије гомилу у пољу да се саде виногради“. Данас баш тако и изгледа. Запазио сам један мали виноград кога су Арапи засадили и који расте управо у рушевинама једног дела Самарије. Постоје и друга места на којима можете наићи на воћњак посађен у рушевинама, као и разне врсте дрвећа посађених ту и тамо.

„Побацаћу камење њено у долину“. Лично сам стајао на акрополису, највишем месту Самарије, одакле сам гледао низ стрми насип. Знале ли шта се налази на дну? Доле су свакојаки стубови и комади камења једном исклесани да би били узидани у самаријске грађевине. Нисам могао

да се сетим ничег другог него да је то дословно испуњење овог пророштва: „Побацаћу камење њено у долину“.

„Открићу јој темеље“. желео бих да вам покажем снимке темеља који су постојали у време Ахава и Језавеље. Имам, такође, и снимке каснијих темеља, сазиданих у време Римљана. Бог је све разоткрио и налазе се тамо, у оним рушевинама, да би их ти могао и данас видети. Темељи нам откривају да је на том месту некад био велељепни град, али је прошло много, много времена од како од њега није ништа остало.

**И сви резани ликови њени разбиће се,
и сви ће се дарови њени сажећи огњем,
све ћу идоле њене потрти,
јер их од плате курварске накупи,
и опет ће бити као плата курварска. (Михеја 1,7)**

„И сви резани ликови њени разбиће се“. Док сам био на лицу места, питао сам свог водича: „Има ли овде икаквих слика? Јесу ли археолози нашли икакве слике?“ Његов одговор је био: „Не, нема доказа за идолопоклонство, мада знамо да су се на овом месту људи клањали идолима.“ Дозволите ми да вас подсетим да су висине, висока места која су поменута била места на којима су стајали идоли, и где се одигравала најужаснија врста идолопоклонства. На пример, у обожавању Молоха, идол је био направљен у виду пећнице у коју су као жртве била бацана деца! Замислите само тај ужас! А у продужетку ритуала жртвовања одвијали су се масовни облици неморала сваке врсте. Другим речима, религија и недозвољени секс у великој су се мери сводили на исто. Данас је на делу иста појава у виду обожавања сотоне и у окултним ритуалима.

„Сви ће се дарови њени сажећи огњем.“ Реч „дарови“ је веома занимљива. Односи се на скупе посуде које су

дароване у многобожачким храмовима. Мој водич ми је рекао да су у рушевинама Језавељиног двора археолози нашли остатке неколико малих посуда од слоноваче, које су очигледно представљале флашице за чување парфема, али и веће посуде у којима се чувало вино. Ту су археолошка ископавања заиста била обимна.

„Све ћу идоле њене потрти, јер их од плате курварске накупи, и опет ће бити као плата курварска“. Секс је био у самом средишту ових идолопоклоничких ритуала. У Коринту је, рецимо, данас се зна, приликом обожавања Афродите на Акропољу, било на хиљаде „весталских девица“, које су биле ништа друго до проститутке. Секс је био део религије. Људи су морали да плате улаз у неко од таквих светилишта. Било у храму или на отвореном, свеједно, биле су то јавне куће. А све је рађено у име религије. Исто је важило и за Феничане; исто је важило и за Филистејце; на крају је и Израел попримио њихову религију.

Прилично је занимљиво да се савремена мисао враћа на то гледиште. Такозвани „нови морал“ је исто толико стар колико и обожавање Молоха и Ваала, или неког другог многобожачког идола из античког доба. То је један од разлога због ког тврдим да религија није донела никакав благослов свету. Желите ли да видите шта је учинила религија, идите у Индију. Тамо су дивни људи у јадном стању, заробљени религијом. Људи су без резерве осиромашени и везани оковима религије. Хришћанство, наравно, није религија; хришћанство је Особа. Господ Исус је с тим рашчистио рекавши: „Ако вас, дакле, Син ослободи, бићете стварно слободни.“ Он те може ослободити грешних ствари, и Он те, исто тако, може ослободити окова религије.

Последњи део стиха каже: „... јер их од плате курварске накупи, и опет ће бити као плата курварска“. Михеја хоће да каже да ће се дарови поново употребити за грешне

радње. Неке од ових посуда су несумњиво биле поново коришћене за време Римљана. Ирод је поново подигао град. Свидело му се место на коме је стајао град. Град је био очаравајући за живот, али је упркос томе уништен, и данас је изгубљен у рушевинама. Предњачио је у смотри греха, али ће нам Михеја поменути и неке друге грехе, такође.

МИХЕЈИНА ЈАДИКОВКА

Остатак поглавља представља Михејино јадиковање. Дубоко је погођен Израеловим гресима и њиховим последицама. Михеја није обични плаћени проповедник; он је пророк позван од Бога. Он је сасвим налик Јеремији и Осији по свом меком срцу. Склони смо да све старозаветне пророке замишљамо као бескомпромисне, сличне Илији и Језекиљи. Можда ћете се сетити да, када је Бог позвао Језекиља, подсетио га је да га шаље бесрамном и окорелом народу. Али, Бог му рече: „Начинићу твоју главу тврђом од њихових.“ Понекад је постојала потреба за грубим, суровим пророцима, чија је реч била оштра, али многи од Божијих пророка били су стварно осећајни. Михеја је био један од њих. Послушајмо га шта каже:

**Зато ћу плакати и ридати;
ходаћу около свучен и го;
плакаћу као шакали
и тужићу као сове. (Михеја 1,8)**

„Ходаћу свучен и го“. Према тадашњим обичајима, када би човек скинуо своје спољашње одело, то је значило да је био у дубокој жалости и великој невољи. „Плакаћу као шакали и тужићу као сове“. Ако сте икада чули вука или хијену како завијају у ноћи, знаћете како је то жало-

стан и страпан звук. Јов користи потпуно исту фразу: „Брат постах змајевима и друг совама“(Јов 30,29). Нисам знао да и сове јадикую све док пре неколико година нисам са својом женом ишао у обилазак зоолошког врта у Сан Дијегу. Шетајући по стазама, изненада смо зачули јецаје. Оно што је до нас допирало звучало је крајње жалосно и плачно. У први мах сам помислио да је нека од животиња упала у замку, или се на други начин повредила. Наставили смо нашу шетњу. Успут смо срели неког човека, па сам га упитао: „Је ли знате одакле долази тај звук?“ Одговорио је: „То су сове.“ Помислио сам да се шали. Нисам му чак ни захвалио на одговору, јер сам мислио да збија шалу са мном. Ускоро смо стигли до места где је стаза правила завијутак, и ту су биле сове. Све су стајале на једном месту, мирно посматрајући око себе. Нисам видех никакав разлог за њихово кукање, али је зато звук кога су правиле био најтужнији који сам чуо у животу. Михеја је рекао да ће тужити као сове. И плакаће попут њих.

Другим речима, порука коју је овај човек упућивао народу подједнако је дотицала њега, као што је и Јеремија био дирнут својом поруком. То је још један пример за то каквог човека Бог жели да би саопштио оштру поруку. За оштру поруку био је потребан човек меког срца. Зашто? Зато што пре него што спроведе осуду над људима, Бог жели да они знају како се Он осећа; зато је послао плачног пророка Михеју. Онда, када би људи чули његову поруку уз сав тај плач и тугованку, разумели би како се Бог осећа због њиховог греха. Бог није осветољубив. Иако не ужива у својој осуди, Он мора да осуди грех. Ако би мало размислио, пријатељу мој, увидео би да Бог не сме да допусти зло и неправду према свом створењу не осудивши онога који је скривио. Он не би био Бог када не би омогућио правду својим створењима. Када се почини грех и уради зло, Бог ће се покренути у својој осуди. Потребно му је нешто вре-

мена док се не покрене, али кад једном крене, ништа га не може зауставити.

**Јер јој се ране не могу исцелити,
дођоше до Јуде,
допреше до врата мога народа,
чак до Јерусалима. (Михеја 1,9)**

„Јер јој се ране не могу исцелити.“ Народ је прешао линију одакле су му слабе шансе да се врати. Иако не знам где се налази та линија, знам да постоји. И када појединац или цео народ пређе ту црту, нема му више спаса. Не зато што Бог није саосећајан и милосрдан, већ зато што су појединац или народ толико огрезли у греху, и толико су се дуго оглушавали о Бога, да више ништа осим суда није преостало. Рана је неизлечива. Бога од сада заиста више неће чути.

Ово ме јако узнемирава, кад само помислим да је можда и моја земља прешла ту танку црту. Све што знам је да она не чује Божији глас, па и не жели да га чује. Упркос чињеници да су данас људи невероватно пријемчиви за Реч Божију, понекад се питам колико је то све озбиљно? Да ли је исто слушати Реч Божију и послушати Реч Божију? У стварности познајем људе који су живели у греху, и који живе у греху, никада се не покајавши због тога. А опет, говоре о љубави према Речи Божијој! Могуће је да су прешли преко те невидљиве црте, и да за њих није преостало ништа друго осим суда.

„Јер јој се ране не могу исцелити, дођоше до Јуде, допреше до врата мог народа, до Јерусалима.“ Асирска војска под вођством Сенахерива налетела је са севера, покосивши Северно царство. Отишла је веома далеко, чак до зидина Јерусалима, те се цар Језекија уплашио да ће узети град, али је Бог поучио Исаију да каже Језекији како

Јерусалим неће бити освојен, већ да се све дешава као опомена њима. И добро, Јуда је на кратко време марио за опомену, да би се потом опет окренуо свом идолопоклонству и греху. Онда је дошао дан када је Бог морао да суди и Јуди као што је судио Израелу.

Сада нам се даје низ од десет имена различитих градских центара који су трпели утицај Самарије и Јуде. На мапи не можемо наћи сва места, али списак почиње на северу са Самаријом, креће се ка Јерусалиму, и иде иза њега. Значење имена градова открива нам игру речи.

**Не јављајте у Гату,
никако не плачите;
у Вит-Афри
ваљајте се по праху. (Михеја 1,10)**

„Не јављајте у Гату“. Реч „Гат“ значи плачни град. Бог, у ствари, поручује: „Не плачи у плачном граду или „плачи-граду“. Гат је припадао Филистејцима, окорелим непријатељима Израела, и Бог каже: „Не дозволите да сазнају за суд који долази на вас.“

„У Вит-Афри ваљајте се по праху“. „Афра“ значи град праха, прашњави град, прахо-град. Прах присутан по глави био је знак најдубље жалости. Није нам позната позиција овог града, али изгледа да је замислио била рећи људима како треба да јадикују на својој територији.

**Изићи, становнице Сафирска,
с голотињом и срамотом;
становница Сананска неће изаћи;
Вет-езил је у жалости,
његова заштита вам је узета. (Михеја 1,11)**

„Сафир“ значи град лепоте, лепи град. Верујте ми, и становници и град одавно су нестали тако да је ово место остало апсолутно непознато. Лепи град више није био леп, већ – „с голотињом и срамотом“.

„Становница сананска неће изаћи“. „Санан“ значи град који маршира. Град марша није марширао. Остала нам је непозната и позиција овог града.

**А становница Маротска тужи за својим добром,
чека на бољитак,
јер сиће пропаст од Господа
чак до врата Јерусалимских. (Михеја 1,12)**

„Становница Маротска тужи за својим добром“. Име „Марот“ значи горчина. Очекивали су добар извештај, добре вести, али су чули горке: „Сиће пропаст од Господа чак до врата јерусалимских“. Асирци су марширали ка самим зидинама Јерусалима.

**Упрегни брзе коње у кола,
становнице Лахиска,
која си била почетак греху
кћери Сионској,
јер се у теби нађоше
злочинства Израелова. (Михеја 1,13)**

„Лахис“ је био град коња. У њему су се налазиле велике коњске штале. То је град југозападно од Јерусалима, близу границе са Филистејима, прво место у Јужном царству, у Јуди, где је уведено идолопоклонство. Извесно је да је Лахис био идолопоклоничка веза између Израела и Јуде.

„Упрегни брзе коње у кола“ – ми сада знамо да је то било место где су се гајили коњи да би се користили у ритуалима обожавања Сунца. Сетићете се да су чак и древни

Грци у својим обредима поклоњења Сунцу имали Аполона који је у кочијама јездио небом. Бог проклиње Лахис због увођења овог идолопоклонства у Јужно царство, у Јуду.

**Зато пошаљи дарове разлаза
Моресету Гатском;
а домови Ахсивски превариће
цареве Израелове. (Михеја 1,14)**

„Моресет-гат“ био је, наравно, Михејин родни град, а налазио се у Јуди, Јужном царству.

„Домови ахсивски превариће цареве Израелове“. „Ахсив“ значи град лажи. Лажи-град је, попут осталих поменутих градова, живео у складу са својим именом. Становништво је било огрезло у лажи. Ахсив је јеврејска реч за зимски поток или лаж. Разлог за то је што су потоци у Израелу веома слични потоцима у јужној Калифорнији. Једног дана, веслао сам са својим пријатељем преко реке у Лос Анђелесу. Током зиме, када је кишно време, ова река уме заиста да набуја, али кад дође лето претвори се у танак млаз воде. Прешавши преко тог дела, мој пријатељ је рекао: „Ово је баш добро место за реку.“ Узвратио сам му: „Да, наравно, зими ту и јесте река“. У Израелу има пуно овако сувих речних корита. Али изненадни плјусак у пустињи може их претворити у побеснеле бујице воде. Сада можда боље разумете зашто реч Ахсив значи зимски поток или лаж. И град Ахсив је био град лажи зато што је обећао помоћ Северном царству, али та помоћ никада није стигла. „Домови ахсивски превариће цареве Израелове“.

**Још ћу ти довести освајача,
становнице Мариска;
онај који је слава Израела
доћи ће до Одолама. (Михеја 1,15)**

Видимо наговештај да помоћ стиже Израелу, али се то још није остварило. Све је само бледи наговештај да је „слава Израела“ потомак из Давидове лозе, а да је Господ Исус Христос једини који се уклапа у овај опис. Једно од његових имена је и Верни – он је веран и одан, и Он долази да би их ослободио. Али, једно је сигурно, неће доћи из града лажи. У сваком случају, у Михејино време Израел је био преварен, и остао је без помоћи када је асирска војска налетела са севера и прегазила земљу.

Сада Михеја позива цео израелски народ да оплакује –

**Начини се ћелава и
посеци косу у жалости
за милом децом својом;
начини главу голом као орлову,
јер се воде од тебе у изгнанство. (Михеја 1,16)**

Када је Асирија први пут освојила Израел, сва омладина одведена је у ропство, а остатак народа је позван да оплакује ту судбину. Обријане главе биле су знак њихове жалости. Мада им је у складу са Мојсијевим законом било забрањено да подрезују или брију браде, сада, само због греха који је ушао у народ, речено им је да своју жалост покажу на тај начин.

Исаија, који је био Михејин савременик, има такође нешто да каже поводом овог обичаја. У Исаији 15,2 читамо: „Отиде у дом и у Девон, на висине да плаче: Моав ће ридати за Невоном и за Медевом, све ће му главе бити ћелаве, свака брада оскубена.“ Овај стих описује дубоку жалост и нарицање. Јер, изгубили су своју децу, видите. Тако им је судио Бог.

ПОГЛАВЉЕ 2

ДРУГА ПРОРОКОВА ПОРУКА

Опис одређених греха

У овом поглављу Михеја описује одређене грехе народа. На народ је стигла Божија осуда због одавња идолопоклонству и свему оном што оно подразумева. Идолопоклонство је у то доба представљало масовни неморал, а зараде проституки ишле су у „висине“. Проституција је била извор прихода за њихову религију, будући да је секс био повезан са идолопоклонством. Видимо да исто то важи и данас за окултне и сотонистичке ритуале. Рекао бих да постоји веза између данашњег окултизма и идолопоклонства из времена Михеје. Код оба секс има веома важну улогу. То су човекове умотворине која крпе Божије заповести. Сексуални грех и идолопоклонство изгледа иду једно с другим. Они уништавају дом и уништавају нежност између мужа и жене у браку. Све док се секс одвија унутар брачне везе, он може постати најлепша и најдрагоценија вредност на овом свету. Кад народ извуче секс из тог контекста и подржава противзаконит секс у име религије или „новог морала“, то је доказ за чињеницу да народ срља у пропаст, односно, да је на свом путу уништења.

Греси које ће Михеја објавити у овом поглављу су грех човека према човеку, греси против човечанства, док су у првом поглављу то били греси у вези са њиховим односом према Богу. Видите, када човек нема исправан став према Богу, он не може имати исправан однос ни према свом ближњем. А када човек има исправан однос према Богу,

он може (мада то не изабере увек) да буде исправан према свом ближњем. Имали смо пример за то у оном покрету који је почео пре неколико деценија са „децом цвећа“ у области Сан Франциска. Пошто су били далеко од Господа, покрет је пао у масовни неморал, и уништио животе многих младих особа. Пријатељу мој, када немаш добар однос са Богом, нећеш имати добре односе ни са другим људима.

Друго поглавље неће бити нимало привлачно. Неће вам се учинити да је то најлепше поглавље у Речи Божијој. Али, ипак, оно нам открива грех народа који га је одвео у пропаст. Добро је и за нас као Божију децу, а и за наш народ, такође, да послушамо Михеју и да се разбудимо.

**Тешко онима који смишљају безакоње
и зло смерају у постељама својим,
а кад сване извршују,
јер им је сила у руци. (Михеја 2,1)**

Мада ово може да подразумева и упражњавање противзаконитог секса, стих се првенствено односи на безакоње друге врсте. Када увече крену на спавање, уместо да утону у сан, они леже будни и смишљају зловне ствари – и по свему судећи у исто време су у њих умешани. Имао сам нека искуства са оваквим људима. Пожалила ми се једна жена препуна горчине, како њен муж, по повратку кући, не оставља свој посао у канцеларији, већ га доноси са собом. А када увече пође на спавање, он лежи у кревету пребирајући по ономе шта су му сутрашње пословне обавезе. Није чудно што је жена размишљала о разводу.

„Кад сване извршују, јер им је сила у руци“. Односно, у стању са да спроведу у дело оно што су смислили. Исто важи и за савремено друштво – грешник и безбожник су веома успешни. Благо моје земље није данас у рукама бо-

гоугодних људи – мада некад јесте било. Новац значи моћ, а безбожни су способни да спроведу оно што је лоше. То је главни разлог због ког се мој народ сада нашао у непријатном положају. Прави проблем није недостатак енергије нити неспособност ове или оне политичке партије. Корен проблема је у томе што моћ лежи у рукама безбожника. Овај исти грех довео је Израел до пропасти. Михеја нам, као што смо већ запазили, осликава филозофију људског начина управљања коју Бог не одобрава. Ако ми не верујете, читајте историју пропасти великих народа. Када богатство и моћ доспеју у руке неколико безбожних људи, Бог се покреће у свом суду.

Михеја и даље говори о људима из његових дана чији су животи били огрезли у злу – двадесет и четири сата дневно. Сада их ближе описује:

**желе њиве, и отимају их;
желе куће, и узимају их;
пљачкају човека и кућу његову,
човека и наследство његово. (Михеја 2,2)**

„Желе њиве, и отимају их“. Пример за ово наћи ћемо у израелској царској власти, тачније у случају Ахава и Језавеље. У 1. Царевима 21 имамо запис о томе како Ахав прижељкује Навутејев виноград. желео га је као размажено дерипште, али није ни прстом мрднуо да би га добио. Међутим, његова жена Језавеља је била грешник и веровала је у акцију. Уклонивши Навутеја, одмах је средила да придобију виноград. Дакле, онако како се понашала власт на врху, тако су радили и њени поданици. Богати су почели да отимају поља за којима су жудели, јер су једноставно имали моћ и новац да то учине.

Е, драги мој, а како се тек овај метод користи у савременом друштву?! Мали пословни човек готово да и нема

шансу да преживи у култури коју смо створили. Велики предузетници имају сву власт, и они чак и не крију да то раде због добити. Али, понекад је реч добит синоним за похлепу. Управо то је био велики грех Израела.

Никада ми није било јасно зашто би ико прижељкивао више новца од једног милиона долара. Одувек сам сматрао да када бих имао толики новац, не би ми пало на памет да тражим још. Изгледа, међутим, да када човек добије милион долара, он пожели два. Са два милиона долара он више не може да једе. Не може више ни да спава. Он више не може да поднесе себе – једино што може да поднесе је много пића и много греха. Са милион долара би човек сасвим лако могао да уради све што пожели, ипак, људи настављају да стичу све веће и веће богатство. Стара отрпана фраза „Да богати постају све богатији, а сиромашни све сиромашнији“ је мото људске цивилизације. Због тог стања је Михеја подигао свој глас.

Запазите да ће зао човек жудети за кућама и имањима све док их не буде на силу отео. Бог не само да је дао Обећану земљу народу Израела, већ је сваком племену понаособ дао одређени део земље. На крају је сваком појединцу дао одређени комад земље у оквиру племена коме је припадао, и тај комад је био његово наследство. Потом је Бог успоставио одређене законе како човек не би могао да заувек изгуби своју земљу. Кад дође опросна година, сваки би дуг био отписан, и сваки комад земље би био враћен свом првобитном власнику. Нажалост, опросна година била је свака педесета, па ако би неко изгубио земљу друге године након те опросне, морао је да чека наредних 48 година како би је повратио. А то је дуг временски период, током кога би могао да постанеш веома гладан! Упркос томе што је Бог дао законе којима се штите сиромашни, богати, наравно, увек нађу начина да те законе заобиђу. Кроз цело Писмо ми посматрамо како је Бог на страни сиромашних.

Као што је амерички председник Линколн знао да каже: „Бог мора да воли сиромаше, јер их је направио мноштво.“ И сам Господ Исус је лично искусио сиромаштво ове земље.

**Зато овако вели Господ:
ево, ја смишљам зло том роду,
из ког нећете извући вратове своје,
нити ћете ходати поносито,
јер ће бити зло време. (Михеја 2,3)**

Ово је веома занимљив стих. Бог је рекао: „Проклињем вас зато што смишљате безаконје у својим постељама.“ Сада Он каже: „Ја смишљам зло против вас.“ шта је тиме хтео да каже? Да ли је Бог стварно намеравао да уради зло? Не, Бог је намеравао да казни безаконике, што је било исправно, али са њихове тачке гледишта то је било погрешно јер им није одговарало. Они ће то назвати злом.

У данашње време чак и неки хришћани оптужују Бога зато што дозвољава да се неке ствари дешавају. Другим речима, они кажу да Бог чини зло. Па, Бог их је предухитрио; рекао је да ће учинити зло, са њихове тачке гледишта. Ако буду наставили да чине безаконје, зауставиће их својим судом. У суштини, Он је Израелу рекао: „Смишљам зло из ког нећете извући вратове своје, од кога нећете моћи мицати главама.“ Бог је намеравао да њихове вратове привеже ланцима. И тако су људи, привезани ланцима одведени у асирско ропство, у ропство једном од најокрутнијих народа који је икада ходао планетом. Бог додаје: „Нити ћете ходати поносито, јер ће бити зло време“. Како су само охоли и поносити били!

Мој властити народ је тренутно у истом стању. Обилазећи многе земље у Јужној Америци, Европи, Африци и Азији открио сам да људи не воле Американце, и

то нас не воле већ дути низ година. Зашто? Зато што смо се понашали охолно и поносито. После Другог светског рата дали смо непромишљену изјаву целом свету да ћемо га одвести у мир! Мислили смо да ће амерички долар решити све проблеме човечанства. И тако смо, заправо, гурнули овај свет у хаос, зар не? А дипломатија коју водимо није нам на част и хвалу од завршетка Другог светског рата. Зашто је наш досије тако лош? Ако мене питате, то је због тога што је Божији суд већ почео. Ја волим своју земљу, и срце ми се слама гледајући како све више пада у руке безбожних богаташа. Дозволите ми да поновим, један народ не чини великим метод државне управе, већ карактер људи који седе у тој државној управи.

**У оно време говориће против вас,
и нарицаћете жалосно говорећи:
пропадасмо; променио је део народа мога;
како га узе од мене!
Њиве наше раздели непријатељу. (Михеја 2,4)**

Велика срамота била је на помолу, због које „нарицаћете жалосно“ – изузетно необичан израз кад се ради о јеврејском језику. Вероватно да би било немогуће превести оно што је Михеј дословно говорио. Није било ни трачка наде - „пропадасмо“.

**Зато нећеш имати никога ко би повукао уже
жребом у скупштини Господњој. (Михеја 2,5)**

Постоје разна тумачења овог стиха. Вероватно ово значи како се на том месту више неће клањати Господу.

**Немојте пророковати’,
кажу они који пророкују;**

**али ако не пророкују о овоме,
срамота се неће одстранити.
Речено је: О ти, који се зовеш дом Јаковљев,
да ли је нестрпљив дух Господњи?
Јесу ли то дела његова?
Зар моје речи нису добре
ономе који хода исправно? (Михеја 2,6.7)**

Било је то време кад је Бог пресекао ток духу пророштва. Зашто? Зато што људи нису желели да чују пророштво настала је оскудица у Речи Божијој.

„Јесу ли то дела Његова?“ Бог им је рекао да је Он такође смишљао зло – односно, смишљао нешто што они називају зло, а што ће бити суд против њих.

„Зар моје речи нису добре ономе који хода исправно?“ Иако је порука оштра, Божији људи ће је прихватити и послушати. Ово није тако леп пасус попут Псалма 23 или Јована 14, али му Бог даје подједнак нагласак. Што ће рећи, ставио га је у друго поглавље, уместо у четрнаесто или двадесет друго, да нам којим случајем не би промакло.

**Недавно се народ мој подиже као непријатељ –
скидате одећу са својих (Израелаца),
са пролазника који ништа не сумњају,
са оних који се из рата враћају. (Михеја 2,8)**

Бог каже да иако су они његов народ, постали су његови непријатељи, а један од доказа за то је и начин на који су поступали према сиромасима. Богу је увек стало до правде за сиромашне. Његова оптужба гласи: „Скидате одећу са својих, са пролазника који ништа не сумњају“. Људи су спавали у својој одећи – хаљинама. Другим речима, човеку су извлачили кревет на коме је спавао. Толико су далеко били спремни да иду у пљачкању сиромашних.

**жене народа мога изгоните
из милих кућа њихових,
од дече њихове отимате славу моју заувек.
(Михеја 2,9)**

„жене народа мог изгоните из милих кућа њихових“ се вероватно односи на незаштићене удовице које су наследили домове од својих мужева.

„Од дече њене отимате славу моју заувек“. чак су и деца била лишена онога што им је Бог дао. И она би одрастала у бунтовништву. У данашње време бунтовништво младих, по мом схватању, Бог дозвољава као покушај да нас продрма из успаваности.

**Устаните и идите,
јер ово није место одмора;
због нечистоте која доноси пропаст,
погубну пропаст. (Михеја 2,10)**

Покушавали су да реше своје проблеме како би могли да се одмарају, немајући, при том, мир са Богом. „Због нечистоте која доноси пропаст“. Због скрнављења земље грехом и њиховог бездушног угњетавања, земља ће протерати своје становништво.

**Ако ко хода за ветром и преваром,
и говори лажи и каже:
проковаћу ти за вино и за силовито пиће;
тај ће бити гласноговорник овога народа.
(Михеја 2,11)**

Ово је оштро подругивање. Бог каже: „Ви желите само оне пророке који ће одобравати ваше грехе.“ Пријатељу мој, чак и данас многи људи не желе да им проповедник

каже како је пиће лоше, а да је опијање зло. чак и у нашим црквама многи пастири одобравају пиће у сврху дружења. Њихов аргумент је да живимо у новом добу, а будући да нисмо под Мојсијевим законом, такве су нам ствари дозвољене. Мада је истина да живимо у време милости, једно је сигурно: ако волиш Бога, поштоваћеш његове заповести, а Он је свакако осудио пијанство. Лажни пророци у Михејино време нису осуђивали грехе народа. Били су само радо слушани проповедници који су говорили оно што је народ желео да чује.

ОБЕЋАЊЕ ОСТАТКУ НАРОДА

Порука о суду коју је Михеја саопштавао народу била је веома оштра, али овде, при самом крају поглавља налазимо предивно кратко пророштво које блиста као сунчев зрак који се пробија кроз мрачне облаке олујног дана.

**Доиста ћу вас сакупити све, Јакове,
доиста ћу сакупити остатак Израелов;
окупићу их заједно као овце Восорске,
као стадо усред наше њихове,
биће врева од људи. (Михеја 2,12)**

Приметили сте до сада, сигуран сам у то, да када им Бог говори о њиховом греху, Он им се обраћа именом Јаков. Тако да када Он користи то име у овом стиху, подразумева се да има намеру да покаже милост према њима, не зато што су достојни, нити због неке карактерне особине које би могли имати, већ само због његове милости.

„Доиста ћу вас сакупити све, Јакове“. Ово није било испуњено после ропства у Вавилону, нити је било испуњено приликом њиховог скорашњег повратка у земљу, зато што је рекао да ће сабрати „све“. Данас има више Из-

раелаца у граду Њујорку него у целој земљи Израел. Исто тако, добар део народа живи у Русији, али и широм света. Значи, Бог их још увек није сабрао у скалду са својим пророштвом.

„Доиста ћу скупити остатак Израелов“. Сада за остатак народа Он користи име Израел. Бог је одувек имао у народу остатак верних појединаца. У ствари, Он никада на својој страни није имао више од остатка. Никада у историји није постојало време за које би се могло рећи да се 100% народа окренуло Богу. И увек је ради тог остатка Бог имао милости према народу. У времену које долази, чак и у периоду Велике невоље, за које ће се, како нам је речено, обратити цео израелски народ, на кога се мисли? Па, на онај део Израела који ће припадати групи од 144.000. Књига Откривења нам јасно говори да ће они бити запечаћени (запечаћени Духом Светим, верујем) и способни да преживе време Велике невоље. Али то ће бити само преостали део народа. На крају крајева, у Израелу живи најмање 3-4 милиона Јевреја, и вероватно још 12 милиона у осталим земљама, тако да тих 144.000 не могу представљати ништа друго до остатак.

„Окупићу их заједно као овце Восорске“. Восор је био место са много стада оваца због изврсних пашњака. Када Бог буде окупио свој народ као овце Восорске, испуниће се Псалом 23: „Господ је пастир мој; ништа ми неће недостајати; на зеленој паши пасе ме.“

„Биће врева од људи“. Врева ће настати услед повратка великог броја људи у земљу. Када Бог буде вратио народ у њихову земљу, то не значи да ће сви они бити спасени, већ да ће то бити величанствени догађај. Пошто је оно што смо имали прилику да видимо као повратак Израела у његову земљу довело до велике радости међу учитељима-пророцима, замислите само како ће све то изгледати једног дана у будућности!

**Пред њима ће ићи онај који разбија;
они ће разбити и проћи кроз врата, и изаћи ће;
цар ће њихов ићи пред њима,
и Господ ће бити на челу. (Михеја 2,13)**

„Пред њима ће ићи онај који разбија“. „Онај који разбија“ је особа која рапчишћава пут, уклања препреке, и води их. Верујем да се ово односи на њихов улазак у Хиљадугодишње царство када ће Исус Христос бити њихов вођа, пошто ће се у то време већ вратити на земљу. Овај стих односи се на Исуса као Онога који „разбија“, као њиховог Цара и Господа (Јахвеа).

ПОГЛАВЉЕ 3

ПРОРОКОВА ТРЕЋА ПОРУКА

Оптуживање вођства за грехе

Михеј је оптужио вође Израела за грехе које су починили – прво, кнезове; друго, пророке, који су били духовне вође; и на крају, све вође Јерусалима, што је обухватало световну власт, пророке и свештенике.

ГРЕСИ КНЕЗОВА

Овај одељак започиње позивом да се слуша, како већ започиње сваки већи одељак у Књизи пророка Михеје.

Зато рекох:

чујте, владари Јаковљеви

и кнезови дома Израелова,

не треба ли да знате шта је правда? (Михеја 3,1)

„Зато рекох: чујте, владари Јаковљеви“. Обраћа се народном вођству у целини.

„Не треба ли да знате шта је правда?“ шта је овим хтео да каже? Па, обраћа се вођама Израела, а то су били судије и кнезови. Када би људи били осумњичени за одређени злочин, довођени су пред њих да им суде. Дакле, претпоставка је да су ове вође знале шта је суд и правда. Иста мисао изражена је у Новом завету: „Зато немаш изговора, човече који судиш, ма ко ти био; јер судећи другом самога себе осуђујеш, пошто ти, судија, чиниш исто то“ (Римља-

нима 2,1). „Да знате“ овде не значи да знате идентично, већ слично. Пример за то налазимо у 2. Самуиловој 12. Пророк Натан је дошао пред цара Давида и испричао му причу о богаташу из његовог царства који је имао огромна стада оваца, али када му је затребало месо да послужи свог госта, уместо да је узео јагње из свог стада, узео је од сиромаша младу овцу – једино јагње које је сиромаш имао – и испекао је за свог госта. Чувши причу, Давид устаде, и црвен од беса, изговори осуду над човеком који је тако нешто могао да уради. Сагледао је неправду у том чину, мада је и сам учинио нешто слично. Натан је рекао Давиду: „Ти си тај човек“. Давид је прихватио осуду и признао кривицу пред Господом. Запањујуће је, пријатељу, како можемо одмах да препознамо туђи грех, а притом не видимо свој. Због тога је Бог поручио вођама Израела: „Судили сте другима за преступе, али и сами чините сличне преступе.“

Оптужбу је, такође, лако применити и на данашње време. Осећам, некако, да одговор на то зашто су многе судије у нашој земљи тако благе према злочинцима да и не траже смртну казну за њих, лежи у томе што их мучи осећање кривице. Често ми се чинило да када судија, саслушавши случај неког злочинца који је изведен пред њега, изрекне благу казну, чини то да би умирио сопствену савест. Већ се као шала препричава догађај када је група политичара истраживала неправилности код неког од политичара. Сасвим је могуће да је свако од њих који су седели заједно и судили једном од својих скривао у тајности црне мрље у личном животу. Видите, потребан је човек са карактером да би праведно судио.

Управо то је Михеја покушавао да саопшти вођама свог доба. „Не треба ли да знате шта је правда?“ Ви не поступате као неко ко је без знања; имате иза себе огромно искуство у овоме. Судили сте људима који јесу били криви, сада сте и сами криви.

**Ви који мрзите на добро
а љубите зло,
дерете кожу с њих
и месо с костију њихових; (Михеја 3,2)**

„Који мрзите на добро, а љубите зло“. Тешко је судији који је претходне ноћи био на коктел забави, па се вратио кући мало алкохолисан, да изрекне пресуду човеку кога су му довели због тога што је убио човека возећи у пијаном стању. Не би било ништа изненађујуће ако би га судија једноставно пустио. Знам врло добро о чему говорим, пријатељу мој, зато што је моју мајку убио пијани возач овде усред града Пасадене. Није ми било до тога да убицу кривично гоним, али када сам позван у судницу као сведок, рекао сам суду: „Све што тражим је да се спроведе правда.“ И, верујете ми, извукао се са благом казном. Погледавши у судију, имао сам утисак да је имао прилично нечисту савест.

У Михејино доба вођство је у ствари мрзело добро, а волело зло. Такви људи нису подобни за места у вођству, ни тад ни сад. Ако се установи да је човек на високом положају у власти – посланик, или министар, или судија – неверан својој жени, да ли је он подобан да пише законе у вези са браком? Мислим да није. Садашњи крах морала досеже чак до твораца закона. А Бог је у Михејино време окривио вођство народа Израела. Као што смо то видели раније, Бог у овој малој књизи пророка Михеја осликава филозофију људског начина управљања, у чијој основи лежи човек изванредног карактера који држи одређену позицију у власти.

„Дерете кожу с њих и месо с костију њихових.“ Михеја користи врло живописну слику да би нам дочарао њихов варварски однос према сиромашнима.

**Ви који једете месо народа мога
и дерете кожу с њих
и кости им пребијате,
и сасецате их као у лонац
и као месо у котлау. (Михеја 3,3)**

Другим речима, у свом опхођењу према сиромасима они су попут безосећајних људских канибала. Бескрупулозни и немилосрдни. Морам вам рећи да је безбожан човек последња особа на овом свету коју бих желео да видим на месту судије ако би ми се судило по било ком питању. И од свег срца вам кажем да сам захвалан што не морам да стојим пред вама на суду, без обзира на то што сте хришћани. Ви, исто тако, треба да будете радосни што нећете морати да стојите преда мношвом на суду. Верујем да ћемо боље проћи у присуству Господа Исуса Христа, него што бисмо да нам суди било који човек. Мој случај је већ одавно прослеђен њему, тако да нећу морати да стојим ни пред једним човеком да ми суди. Зар није утешно ово сазнање?

**Тада ће завикати ка Господу,
али их неће услишити,
него ће сакрити лице своје од њих у то време,
зато што они зло радише. (Михеја 3,4)**

О коме говори пророк? Он говори о вођама Израела. Све време док су били на својим високим положајима нису показивали никакву људскост, нису имали искрену самилост, ни љубав. Сада су у невољи, јер је на њих сишла сила много јача од њих самих.

„Тада ће завикати ка Господу, али их неће услишити“. Вође ће викати ка Богу. Зар то није занимљиво? Сви дижемо глас Богу када наиђе права невоља. Понекад ми је стварно забавно – не би требало, али не могу да се суздржим

– кад чујем о невољи која долази на нас данас, а онда неко каже: „Нек нам је Бог у помоћи!“ То је занимљиво, јер су га удаљили из његовог света још пре много година. Бог се данас не помиње често, изузев у хулама, али с времена на време чујем људе како кажу: „Нек нам је Бог у помоћи.“ Па, пријатељу мој, не знам да ли ће те чути или не, зато што је у Михејино време људима који се нису освртали на њега и живели своје безбожне животе, рекао да неће чути њихов повик за помоћ. У ствари, Он им је рекао да ће сакрити своје лице од њих. Пријатељу, живимо у раздобљу Божије тишине. Не изгледа као да се Бог труди да ублажи тренутну стању у свету. И поред тога, његова милост је још увек обилна, још увек је богат сажалењем према онима који ће му се једног дана поклонити и прихватити његовог Сина као Спаситеља.

ГРЕСИ ПРОРОКА

**Овако вели Господ за пророке
који заводе мој народ,
који кад имају да гризу зубима својим
онда вичу: мир;
али ако им ко не да ништа у уста,
објављују свети рат на њ. (Михеја 3,5)**

Лажни пророци су били попут опаких животиња или попут змија са рачвастим језиком и отровним зубима – штавише, били су и гори од тога зато што су користили ласкав језик да уљуљкају народ, убеђујући их да је мир на помолу.

Узалудни напор човека да постигне мир треба да нас упозори на чињеницу да човек сопственим снагама не може донети мир свету. То што га човек прижељкује и често понавља како је мир на помолу, то што гласа за њега, не значи

да ће мира заиста бити. Михеј поново недвосмислено каже да то није површински проблем. Не ради се о томе да народ не жели мир. Проблем је у томе што је људско срце покварено, па је Исаија, Михејин савременик написао: „Нема мира безбожницима, вели Бог мој“ (Исаија 57,21). Исаија је, у ствари, ову чињеницу поновио тро пута у последњем делу свог пророштва. Силни завршетак до којег је стизао у сваком од ова три пута био је тај да је стварни проблем представљало безбожно, покварено људско срце.

Када год изјавим да ми данас нисмо у стању да створимо мир, углавном добијем од добронамерних људи два или три писма. Они пишу дивна писма у којима ме укоравају због видљивог песимизма. Они тврде да треба истрајати у покушајима да се створи мир у свету. Пишу ми искреног срца, и њихов аргумент звучи исправно, али је то ипак једно од најпогрешнијих учења, да човек може постићи мир на људски начин. желим мир исто колико и сви остали, али желим да га остварим на Божији начин. На првом месту, особа мора да зна како изгледа Божији мир. Како да то сазна? „Пошто смо, дакле, оправдани вером, имамо мир с Богом посредством Господа нашега Исуса Христа“ (Римљанима 5,1). Немогуће је да будеш у миру са својим ближњим, ако претходно не оствариш мир са Богом. Људском срцу се не може веровати; оно је безнадежно покварено (погледај Јеремију 17,9) Ти и ја нисмо ни свесни тога колико смо лоши. Можемо се срзати ниже од било ког другог створења на земљи. Један од доказа да човек није постао од животиње је и то што се човек може срзати ниже од животиње – животиње се не опијају, нити туку свог супружника, нити злоупотребљавају своје потомство. Људска раса мора да оствари мир са Богом у свом срцу пре него што буде у стању да донесе мир свету.

У Михејино доба лажни пророци су пророковали мир, док се на северу Асирија припремала да их нападне. У

наше време чине се напори у одређеним деловима света да се окупе људи за мировним столом и усагласе своје различитости не упуштајући се у рат. Ипак, за ових шест хиљада година забележене људске историје, човечанство је ратовало, и још увек ратује – народ против народа, племе против племена, породица против породице, јединка против друге јединке. Зашто то радимо? Знамо да рат ниједној страни не доноси корист. Али, ипак ратујемо зато што смо отуђени од Бога, у ствари, у побуни смо против њега. Не желимо да се суочимо са правим проблемом, већ радије слушамо ласкања лажних пророка који предвиђају мир. И зато што то раде, Бог над њима изговара несрећу која је на помолу:

**Зато ће вам бити ноћ – без визије
и биће вам тама – без прорицања;
и сунце ће заћи таквим пророцима
и дан ће им се смрачити. (Михеја 3,6)**

„Зато ће вам бити ноћ – без визије“. Као што видимо у осталим пророчким књигама, тама увек говори о суду; говори о суду на два различита начина: непосредна Божија интервенција у кажњавању преступника, али такође и Божија тишина, када Бог човеку не даје нова откривења.

„Биће вам тама – без прорицања“ – односно, Бог ти више неће открити ниједну нову истину.

„И сунце ће заћи тим пророцима“. Суд који долази на њих назива се тамом; неће више бити светлости Божије Речи. Пророштва ће утихнути.

У Новом Завету апостол Павле се на то позвао у 1. Коринћанима 13,8: „Љубав не престаје никада. Ако је дар пророштва – биће окончан ... „Реч „окончати“ је грчка реч експито, са значењем „постепено нестајати“. Пророштва ће нестајати на два начина: 1) биће испуњена, и 2) Бог

више нећ откривати ништа ново. Постојала је празнина од приближно четири стотине година између Старог и Новог завета када Бог ништа није говорио свом народу. Сунце је зашло. Малахија, последњи пророк, пророковао је да ће сунце поново изаћи: „А вама који се бојите имена мог, грануће сунце правде, и здравље ће бити на зрацима његовим ... (Малахија 4,2). Малахија не би пророковао о поново излазећем сунцу да се није приближавала тама, а тама јесте коначно дошла. Народ Израела ушао је у дугу ноћ од четири стотине година све до Христовог доласка. То је иста слика коју нам и Михеја представља.

У данашње време Сједињене Државе су дошле у исти положај где је стигао и Израел у Михејино доба. Лако је искусним историчарима да прве досељенике у ову земљу окарактерису као ограничене и фанатичне. Истина је да су то била несавршена људска бића, али упркос томе што неки од њих нису били хришћани, знали су и поштовали су Реч Божију. И Харвард и Јејл су универзитети основани како би се школовали људи за свештеничку службу, да народ у земљи не би не би ходао у мраку и непознавању Речи Божије. И сад, кажем вам, њихово светло је нестало, зар не? Баш она места која је требало да постану важни образовни центри и велико светлило за ову земљу, већ су одавно окренула леђа Богу. Данас се над нама надвила тама. На универзитетима смо имали неке од највећих побуна које је наш народ икада видео. Постали су прави расадник таме. чак су и сотонистички обреди потекли са универзитета, униерзитет је место одакле се они даље шире. Чувам исечак из новина о професору који је постао сотонин обожавалац и који се предао окултним радњама. живимо, чини ми се, у време када је сунце откривења на заласку. Када говорим о откривењу, мислим на просветљење које нам даје Реч Божија. Баш они центри који би требало да нам дају светлост Речи Божије, то већ одавне не раде. Штавише, они се

одвраћају од Бога, окрећу му леђа и прелазе на окултно. О томе говори.

**Тада ће се постидети који виде,
и који пророкују ће се посрамити,
заиста ће сви ће покрити усне своје,
јер неће бити одговора Божијег. (Михеја 3,7)**

Михеја каже да ће доћи тако велика тама да ће лажни пророци направити будале од себе због чињенице да се њихова пророштва неће остварити. Сетићете се да је то била ствар коју је Ахав открио, једино што је тад већ било прекасно. Сви су му лажни пророци рекли да иде у ратни поход. Само му је један пророк, Божији човек, рекао да уколико буде отишао у рат неће из њега вратити живу главу. Тај прави пророк звао се Михеја. Било је заиста погрешно што га Ахав није послушао, јер је отишао у рат и био убијен, управо на онај начин како му је Михеја и описао (1. Царевима 22,1-28)

Божији људи увек говоре онако како јесте, говоре истину. Пријатељу мој, нема користи од покушаја да се заташка грех у цркви. Гнусно је у слушати о толико људи који су сврстани у религиозне вође, а ипак њихово понашање заслужује сваки прекор; такви стичу богатство под маском хришћанства.

Треба да поново прочитамо Јеврејима посланицу 12,6: „Јер кога Господ љуби, онога кара, а бије свакога сина кога прима“. Зашто Господ то чини? Зато што не жели да будемо незаконити. Он нам тиме говори: „Укоравам те и кажњавам тако да би и ти и цео свет знали да си моје дете.“ Јесте ли знали да се Виљем Освајач потписивао са Виљем Копиле зато што је био ванбрачно дете? Мишљења сам да многи чланови цркве могу да се потписују на исти начин. Мораш бити у стању да кажеш: „Ја сам ђакон у цркви, ја

сам учитељ веронауке, ја сам вођа у цркви, или ја сам проповедник“, али ћеш испод свог имена морати да допишеш исто оно што је Виљем Освајач написао испод свог потписа. Мораћеш да признаш: „Нисам законито дете Божије. Нисам заиста наново рођен. Не познајем стварно Исуса Христа као свог Спаситеља. Не волим га. Није ми стало до тога да му служим. И његова ме Реч нимало не занима.“

У Михејино доба лажни пророк је био у истом положају. Говорио је ласкаве речи да би умирио народ. Људи су имали голицаве уши, па је пророк морао да ух чешка, схватате ли, и то оним што су те уши желеле да чују. Потом су они заузврат чешкали уши пророку говорећи му како је сјајан. „човече, како си ти добар проповедник, говориш тако добре ствари. Мора да је све у најбољем реду.“ живели су у раскоши, али је ниво моралности био застрашујући.

Запазите, сад, како Михеја опрезно изузима себе из те групе.

**Али зато сам ја пун силе
од Духа Господњег,
и праведности и храбрости
да објавим Јакову побуну његову
и Израелу грех његов. (Михеја 3,8)**

Потребан ти је заиста јак стомак ако имаш намеру да будеш неомиљени проповедник, чију поруку људи не воле, али је Михеја ипак могао да каже: „Ја знам да ме Дух Господњи води да кажем оно што вам кажем.“ Како је дивно бити у таквом положају, пријатељу.

ГРЕСИ ВОЂСТВА У ЈЕРУСАЛИМУ

У овом последњем одељку, Михеја се осврће посебно на Јерусалим. Све до сада говорио је Северном царству,

о Израелу, да би у овом делу објединио пророке, царску власт и свештенике Јужног царства, изговарајући речи суда над свима њима.

**Чујте ово, владари дома Јаковљева
и кнезови дома Израелова,
који се гадите на правду,
и све што је право изврћете; (Михеја 3,9).**

Он каже: „Саслушајте ме, имам нешто да вам кажем.“ А затим наставља да набраја њихове грехе.

**Који градите Сион проливиеном крвљу
и Јерусалим насилним безакоњем.
Владари његови суде према миту,
и свештеници његови поучавају за цену,
пророци његови пророкују за новце,
а онда се на Господа ослањају говорећи:
Није ли Господ усред нас?
Неће доћи зло на нас. (Михеја 3,10-11)**

„Владари његови суде према миту... свештеници његови поучавају за цену... пророци његови пророкују за новце“. шта им је заједничко? Пожуда и похлепа. Пријатељу мој, то је био најгори облик идилопоклонства чак и у време обожавања идола! Данас немамо статуе идола које чуче свуда око нас – бар се надам да их немамо. Мада је истина да је сујеверје у све већем порасту, маса људи је луда за хороскопима, још увек се нисмо вратили на основни ниво идилопоклонства какво је постојало у Михејино доба, али наша похлепа ипак представља идилопоклонство. Судије су судиле за мито, свештеници су поучавали за цену, а пророци су држали богослужења за новац. Свето су радили због личне користи. Бога нису имали у виду,

нити су се обазирали на народ. Били су спремни да газе преко народа. Па, онда и није чудно каква им је оптужба упућена: „Прождирете их као канибали због своје грамзивости и љубави рема новцу.“

Када вођство народа – и световно и духовно - чини безакоње, неће функционисати ниједна форма владавине. А то је Михејина порука за нас данас.

**Зато ће, због вас,
Сион бити преоран као њива,
Јерусалим ће постати гомила рушевина,
а гора храмова постаће вис шумски. (Михеја 3,12)**

Ово је предсказање да ће због њихових греха град Јерусалим бити до темеља срушен. Јеремија наводи Михеју као пророка који је ово предсказао (погледај Јеремија 26,18), што је уједно и потврда за истинитост овог пророштва. Уништење се десило када је Навуходоносор сранио Јерусалим са земљом. У првим поглављима Немијине књиге, видимо колико је то било важно. Када се Немија вратио у Јерусалим, нашао га је у комплетном хаосу. Од града су остале само рушевине, пепео, камење и развалине. Подићи град из таквих остатака деловало је као безнадежни посао. Талмуд, јеврејска књига, забележила је податак да када су Римљани 70. године после Христа уништили Јерусалим; официр римске војске (звао се Руфус) дословно је раоницом преорао темеље храма. Многи учењаци не прихватају то предање, мада га такође бележи и јеврејски историчар Цером, као и познати јеврејски филозоф Мајмонидес. што се мене тиче, верујем у тачност предања. И Навуходоносор и Тит су несумњиво били способни да спроведу у делу нешто тако. Било то предање истинито или не, Јерусалим до дана данашњег носи ожиљке од рана насталих поузданим испуњењем Михејиног пророштва.

ПОГЛАВЉЕ 4

ПРОРОКОВАЊЕ БУДУЋЕ СЛАВЕ ЗБОГ ПРОШЛИХ ОБЕЋАЊА

Кратко Михејино пророштво можемо упоредити са јеврејским даном у коме што протиче од јутра до вечери. Почине још у тмини ноћи – прва три поглавља изричу осуду, као што смо већ видели: „Ко је Бог као Ти“ у објави будућег суда због греха из прошлости? Али, чак и у тами суда постојао је трачак светлости који би се на тренутак пробијао. Дошли смо сада до новог одељка, у коме Михеја пророкује будућу славу. То ћемо видети у поглављима 4 и 5. Овде ћемо такође наићи на малу осуду, али у целини гледано то је светлост славе са понеким облачком који покатакд пређе осунчаним небом.

ПРОРОШТВА О ПОСЛЕДЊИМ ДАНИМА

**Али ће у последња времена
гора дома Господњег
постати изнад свих других гора,
биће узвишена изнад хумова,
и народи ће се стицати к њој. (Михеја 4,1)**

Ово је изузетан део Писма и може ти звучати јако познато зато што је сличан другом поглављу Исаијине књиге. Михеја је, сећате се, био Исаијин савременик и дуги низ година научници су покашавали да установе да ли је то Михеја копирао Исаију, или је Исаија копирао Михеју. Искрено говорећи, сматрам да је та врста полемике чисто

губљење времена, јер нико нема коначан одговор на то. Радије бих на то гледао овако: будући да је аутор Писма Дух Свети, Он је био способан да исте ствари поручи кроз Исаију и Михеју, а то што је поновио два пута, само говори о важности тих ствари. Зато, овај одељак треба да погледамо веома пажљиво.

Запазите да ово четврто поглавље почиње малим везником „али“, који ово поглавље спаја са последњим стихом претходног, 3. поглавља: „Зато ће, због вас, Сион бити преоран као њива, Јерусалим ће постати гомила рушевина, а гора храмава постаће вис шумски.“

„Али ће у последња времена“. Михеја сада иде у време после Навуходносоровог разорења Јерусалима, после римског разарања града, иде иза свих осталих разарања, све до последњих дана. У Старом завету фраза „последња времена“ представља технички термин са крајње одређеним значењем. Наш Господ Исус је то време звао „Великом невољом“, па је време Велике невоље и наша одредница за почетак „последњих времена“. Потом, иза невоља (које ће трајати кратко, приближно седам година), на земљу се враћа се Господ Исус Христос. Његов повратак ће, у ствари, окончати време невоље, и Он ће лично успоставити Царство на земљи. Дакле, „последња времена“ обухватају и Велику невољу, повратак Христа на земљу и Хиљадугодишње Христово царство. Због тога, кад Михеја каже „у последња времена“ он одлази изван и иза свих локалних догађаја, и гледа на пут који води у будућност. што је у Израелу постајало мрачније, то се будућност назирала светлијом. А то је истина и за све нас. Кажу да ако се довољно дубоко ступиш у бунар, можеш видети звезде. Па кад је Израел стигао до самога дна, Бог му је дозволио да види звезде, светлост која се назире тамо негде у будућности.

„Гора дома Господњег постати изнад свих гора, биће узвишена изнад хумова“. Реч „гора“ се овде користи и до-

словно и сликовито. Данило је користи као стилску фигуру када каже: „Ти гледаше докле се одвали камен без руку, и удари лик у стопала бронзана и земљана и сатре их. Тада се сатре и гвожђе и земља и бронза и сребро и злато, и поста као плева на гумну у лето, те однесе ветар, и не нађе му се место; а камен, који удари лик, поста гора велика и испуни сву земљу“ (Данило 2,34-35). Тај камен осликава Христа који долази. „А камен... поста гора велика и испуни сву земљу“. Планина о којој говори Данило је Христово царство које треба да буде успостављено овде на земљи. То је тумачење из духовног угла. Ми немамо право да одређени одломак тумачимо са духовног становишта осим ако не постоји библијска оправданост за тако нешто, а за ово је имамо.

Ипак, не бих желео да ускратим и дословно значење, јер јесте чињеница да је град Јерусалим смештен на брду. Не само да у Писму то стоји недвосмислено, већ све што треба да урадиш је да одеш тамо и погледаш сам. Михеја, као што ћемо ускоро запазити, говори о Јерусалиму. А центар Хиљадугодишњег царства биће баш тамо. Јерусалим ће бити главни град земље.

„И народи ће се стицати к њој“. Реч „стицати“ указује нам на спонтане кретње – из жеље њиховог срца. Управо сад – док ово пишем – ток је у супротном правцу. Ипак, због начина на који се мењају светске околности, кад будеш ово читао, све може бити другачије. Свеједно, поента је у томе да се Михејино пророштво још није испунило, а неће се ни испунити све док не буде дошао Месија.

**И доћи ће многи народи говорећи:
ходите, да идемо на гору Господњу
и у дом Бога Јаковљева,
да нас поучи својим путевима,
и да ходамо његовим стазама;**

**јер ће из Сиона изаћи закон
чак и реч Господња из Јерусалима. (Михеја 4,2)**

Ево још једног, међу многим одломцима пророчких књига Библије, који нам јасно говори да садашњи повратак Јевреја у земљу Израел није испуњење пророштва. Данас народи не иду и Јерусалим да би чули Господа! Нити Реч Господња одјекује из Јерусалима. Могу вам саопштити имена неколико хришћанских мисионара у граду Јерусалиму који су и сами Јевреји, али су прогоњени због Христа и Речи Божије. Верујте ми, Реч Божија не истиче из Јерусалима!

Пријатељу мој, сав тренутно постојећи сензационализам који тврди да се испуњавају пророштва у тој земљи само ствара жељу код оних које ја зовем хришћанским бебама. Они желе да им флашица са храном буде топла и слатка, па им је зато лепо када чују да се пророштво испуњава, што је опет знак да је крај времена близу, ту негде иза угла. Неки чак утврђују и датуме за повратак нашег Господа. Упркос томе, нико не зна. Мада и сам сматрам да смо догuralи до близу краја, немам никакво унутрашње сведочанство од Господа које би то потврдило, а још мање за то налазимо потврду у Божијој Речи. Волео бих да сви ти сензационалистички говорници који тако баратају пророштвима, заиста прочитају сва пророштва из целе Библије. Када би то учинили, постало би им јасно да се пророштва попут Михејиних овде датих, још увек нису остварила. Реч Божија се не чује из Јерусалима данас. Рецимо, не постоји библијско друштво које штампа Библије у Јерусалиму, да би их распростирало до најудаљенијих места овога света! ширити Нови завет са тог места било би крајње немогуће. Реч Божија се не шири из Јерусалима као што је Михеја рекао да ће бити. Пророштва из ове књиге оствариће се тек за време хиљадугодишњег царства, када

ће Христос лично владати из Јерусалима. Тек тада ће главни градови света – Пекинг, Берлин, Лондон, Вашингтон – походити Јерусалим како би их Христос лично поучавао о Божијим стварима!

**И судиће између многих народа,
и доносиће одлуке за народе далеке,
онда ће они расковати мачеве своје у раонике,
и копља своја у српове;
народи више неће дизати мача на народ,
нити ће се више спремати за рат. (Михеја 4,3)**

„И судиће између многих народма“. Поново се односи на Господа Исуса Христа, Месију, када буде по други пут дошао на земљу да би владао. Замислите народе света како њему износе своје спорове очекујући да Он пресуди! Ствари поменуте у овом стиху неће се остварити све до Христовог повратка на земљу.

„Они ће расковати мачеве своје у раонике, и копља своја у српове“. Овај стих можемо прочитати на згради Уједињених нација. Верујте ми, тамо му нипошто није место! Ако су ти момци расковали своје мачеве у раонике, то само значи да имају моћније оружје којим ће лупати једни друге по главама. А ако своја копља преправљају у српове, не користе их да би њима пецали рибе, већ да би њима дељали друге народе, посебно оне слабије од себе. Овај стих свакако неће обистинити Уједињене нације! Оне саме између себе ратују, не могу да се договоре скоро ни око чега. Ово се неће испунити све до Христовог доласка.

„Народи више неће дизати мача народ, нити ће се више спремати за рат“. Очито је да још увек нисмо стигли до овог ступња, и нећемо стићи све док Кнез мира не буде владао светом. Пошто Он не влада данас, није потребно да своје мачеве раскујемо у раонике; још увек је потребно да наш

барут одржавамо сувим. Ово није време за разоружавање. Несумњиво је да би свако ко жели мир хтео да види обуставу наоружавања и другачију намену пореском долару, али све док живимо у великом, злом свету – не умишљеном, већ стварном – морамо бити наоружани. Господ Исус је рекао: „Када јаки, наоружани човек чува свој двор, његово имање је у миру“ (Лука 11,21). Да ли га чува тако што окрене и други образ? Да бисте читали о окретању и другог образа морате прочитати Проповед на гори, и имати у виду да говори Цар, а то што говори односи се на време када ће Он владати земљом. Када Он буде на власти, можемо се одрећи свих средстава заштите. Можемо чак и избацити браве из наших врата – али док то време не дође, ја ћу не само закључавати врата, већ морам да имам две браве. У таквом свету живимо. Пророштва која нам даје Михеја не важе за садашњи тренутак; она се односе на последње дане. Стаavimo их, стога, у контекст коме припадају.

**Него ће седети сваки под својом виновом лозом
и под својом смоквом,
и неће бити никога да их плаши;
јер уста Господа над војскама рекоше. (Михеја 4,4)**

„Него ће седети сваки под својом виновом лозом и под својом смоквом, и неће бити никога да их плаши“. Хоћете да ми кажете да се овај стих испуњава у данашњем Израелу? У данашње време они су у тоталном страху. Зашто? Зато што нису на том месту у складу са испуњењем пророштва.

„Јер уста Господа над војскама рекоше“. Бог је лично ово рекао. Бог каже да када их он смести у земљу, живеће у миру и напретку.

**Јер ће сви народи ходати
сваки у име бога свога;
а ми, а ми ћемо ходати
у име Господа Бога свога увек и довека. (Михеја 4,5)**

У The American Standard Edition Библији налазимо нешто бољи превод овог стиха: „Јер сви народи ходе сваки у име свог бога; а ми ћемо ходити у име Јахвеа Бога свог увек и довека“. Мисли се на то да су у прошлости они ходили у име својих богова, али ће у будућности ходати у име Јахвеа, нашег Бога.

**У тај дан, говори Господ,
окупићу храм,
и прикупићу одбачене
чак и оне којима зло учиних. (Михеја 4,6)**

„У тај дан“ подсећа нас да Бог још увек говори о Хиљадугодишњем царству.

„Окупићу храм“. Ко је то кога Бог описује као хромог, одбаченог и намученог? То је народ Израела. Приметите да Он каже „којима зло учиних“. чини нам се као да Бог на себе преузима кривицу за оно што се десило народу Израела.

Разговарао сам, пре неколико година, са једним Јеврејином испред хотела Цар Давид у Јерусалиму. Био је то један од Јевреја који је извукао живу главу из нацистичког прогонства, мада је провео дуго времена у концентрационом логору. Рекао ми је да је постао атеиста. Поставио ми је питање: „Где је био Бог за време наших невоља? Зашто нас није ослободио?“

Одговорио сам му: „Ако желите истину, рећи ћу вам да је Бог био близу. Можда желите да оптужите њега за невољу коју сте претрпели?“

Узвратио ми је: „Наравно да желим. Ако постоји Бог, морао је да нам одговори.“

Рекао сам му: „Не, јер сте ви као народ имали шансу да га упознате и покорите му се далеко пре нас. Када је ваш народ спознао живог и истинитог Бога, моји су преци још увек били пагани. Једно племе је било у Немачкој, друго у шкотској. Били су прљави и смрдљиви незнабошци, док сте ви имали светлост. На крају су неки од вас донели светло мом народу, и на томе сам им веома захвалан. Али, Бог је чак и у вашим књигама недвосмислено рекао да када упознате истинитог и живог Бога, не можете му окренути леђа и за то проћи некажњено. Ако бисте само прочитали ваше списе, открили бисте да можете, не само окривити Бога за невољу која вас је снашла, већ и знати да Он са вама, као народом, још није завршио. Он намерава да вас поново окупи. А до тог времена би већ требало да разумете (јер до сада очито то нисте) да је ово Божији универзум у коме не можете проћи без испаштања казне уколико одбијете знање о Богу које вам је Он лично дао.“

Пријатељу мој, и наш народ је стигао до овог места и стања, што ме узнемирава. У овој нашој земљи све је веће непознавање Речи Божије. Још горе од тога је да се Божија Реч извргава руглу и подмеху. Неки шаливција је рекао: „ђаво ме је присилио да то учиним“. То једноставно није истина. Не чиниш зло зато што те ђаво на то приморава. чиниш зло зато што имаш стару природу која је толико покварена и толико отуђена и толико удаљена од Бога колико највише може бити. чујем, исто тако, необилне коментаре: „Тужићу те Богу!“ Па, наравно, не мораш му причати о туђем греху. Он то већ зна, а зна врло добро и твој. Пријатељу, не можемо с њим збијати шалу и одрећи га се не искусивши његов суд. У Михејино доба, Бог је на себе преузео кривицу за Израелево страдање, и није ми рекао да се извиним у његово име или да покушам да об-

јасним ту изјаву. Ово треба да нам, као народу, послужи као упозорење.

**И учинићу од хромих остатак
и од одбачених силан народ;
и Господ ће царевати над њима на Сиону
одсада надаље и довека. (Михеја 4,7)**

„И учинићу од хромих остатак“. Никада се није десило, током целокупне дуге историје Израела да се сто посто народа окрене Богу. Увек му је само мали остатак био веран. И Бог је увек одржавао тај мањински остатак. У ствари, само је мали део народа који изашао из Египта ушао у Обећану земљу, јер је практично готово цела генерација која је изашла из Египта умрла у пустињи. У Обећану земљу су ушла њихова деца. Бог је сачувао свој остатак. Чак је и у Илијино време Бог имао верну мањину. Илија је био врло песимистичан кад је запомагао: „Господе, само сам ја остао“. Али, Бог му је одговорио: „Ниси једини; имам још њих седам хиљада у овом планинама који нису клекли пред Ваалом.“ Скривајући се пред Ахавом и Језавелом, били су скривени и од Илијиних очију. (И мишљења сам да данас имамо више верника него што нам се чини. Има много верника попут оних седам хиљада. Мада о њима ништа не знамо, они су ипак прави верници). Исто тако, постојао је остатак верника при Христовом доласку, и мада су га вође народа одбациле и разапеле, постојала је мањина која га је прихватила. Касније, на Дан пентекоста, значајан број људи се окренуо Христу, али и поред тога, био је то мањински остатак. Јер, одувек је и био мањински. И у цркви данашњег доба која носи његово име, још увек постоји његова мањина. Без обзира на то што сам изјавио како мислим да на овом свету има више верника него што можемо замислити, истина је и то да у цркви постоји само мањински остатак правих Христових верника.

Многи од нас били би стварно изненађени када би знали колико је мали број црквених чланова који су искрени верници, без обзира на то што су прилично активни у хришћанским круговима и служби. Многи људи из нашег имућног друштва постали су чланови цркве. живимо у добу претеране производње лажних светаца. То нису прави верници, ни у ком погледу. Нису наново рођени. Као што смо већ видели, Посланица Јеврејима јасно говори да „кога Господ воли, њега и укорава“. И сваког сина кога прима, Бог намерава да проведе кроз ватру. Намерава да га искуша. Ако имате комад метала за који мислите да је злато, можете га однети на испитивање. Тамо ће га ставити у ватру не би ли утврдили је ли злато или није. Бог своје људе такође ставља у ватру. Дан прогонства стићи ће до чланова цркве, и брзо ће разоткрити ко су прави верници, а ко не. Бог и данас има свој мањински остатак у цркви.

У наше доба, исто тако, међу народом Израела постоји остатак верника – вероватно их има много више него што претпостављамо. У сваком народу постоји остатак правих верника, иако можда не припадају локалној цркви. Нажалост, поступци неких од чланова цркве затварају врата једном огромном делу верника. Упркос томе, Бог има свој верни остатак. Реч остатак је веома важна у Писму; немој олако прећи преко ње.

У Михејино доба Бог проговара да ће од унесрећених начинити свој остатак; Он ће их поново окупити и направити од њих „силан народ; и Господ ће царовати над њима на гори Сиону одсада надаље и до века.“

**А за тебе, куло стаду,
стено кћери Сионске,
теби ће доћи –
доћи ће чак и прошла владавина,
царство кћери Јерусалима. (Михеја 4,8)**

„А за тебе, куло стаду, стено кћери Сионске“. Бог се по свему судећи обраћа самој земљи, дајући јој на знање да ће поново успоставити њену превласт из прошлих дана царавања Давида и Соломона, да ће доћи далеко моћније Месијино царство. Ово се још увек није обистинило; то царство још није стигло. Ако се народ Израела враћа у земљу с неким разлогом, тај разлог су сасвим поуздано велике недаће. Царство је још увек у далекој будућности.

БЛИСКА БУДУЋНОСТ

На овом месту облак прекрива сунце. Огромна већина познавалаца Библије верује да се следећа два стиха односе на вавилонско ропство.

**Зашто плачеш тако јако на глас?
Зар више нема цара у теби?
Зар су изгинули твоји саветници,
Зар су те болови обузели као породилу?
Мучи се и напрежи се,
кћери Сионска,
као породилу,
јер ћеш сада изаћи из града
и становаћеш у пољу,
и отићи ћеш у Вавилон.
Тамо ћеш бити спасена;
тамо ће те искупити Господ
из руку непријатеља твојих. (Михеја 4,9-10)**

Стихови су толико прецизни да ми се чини немогућим да се односе на било шта друго осим на вавилонско ропство које ће убрзо задесити народ Јужног царства. Када Михеја усмери своје опомене на „кћер Сиона“, он мисли на Јужно царство, на Јуду. Реч која ми је овде занимљива

је „болови“. Искрено говорећи, у почетку нисам имао на уму порођајне болове. Једна половина људске врсте не зна шта су то порођајне муке. Једино женски припадници човечанства то знају. Једино што знам у вези са тим је оно што сам видео кад се моја жена порађала, као и оно што сам чуо од других. Порођајни болови су застрашујући. Ниједна особа не би могла да их трпи дуго. Зато они морају бити краткотрајни.

Слика коју нам Михеја овде даје је приказ Навуходон-осоровог освајања Јерусалима. Дошао је до града три пута, да би трећи пут разорио област око храма, претворивши је у развалине и рушевине; сранио је град са земљом и на крају га запалио. Патње народа Јуде описане су као муке жене која се порађа, жене са порођајним боловима. Ти болови су морали бити краткотрајни, у противном би народ престао да постоји. Та врста невоље није могла да траје вечно, јер људи то једноставно не би издржали. Била би то исувише ужасна, исувише грозна патња. Из истог разлога и време Велике невоље мора кратко да траје. Господ Исус Христос је о томе јасно говорио: „И ако се не би скратили они дани, не би се спасао ни један човек. Али због изабраних скратиће се они дани“ (Матеј 24,22).

„Јер ћеш изаћи из града и становаћеш у пољу, и отићи ћеш у Вавилон“. Кад је Навуходонсор заробио град, преживело становништво се разбежало и покушало да живи по околним пољима. На крају су их ипак покупили и одвели у Вавилонско ропство.

Дозволите ми да скренем вашу пажњу на чињеницу да Михеја у ова два стиха гледа иза Израелевог заточеништва у Асирији на касније ропство Јуде у Вавилону. Упркос томе, у следећем даху он предвиђа ослобођење: „Онде ћеш се ослободити, онде ће те искупити Господ из руку непријатеља твојих“. Мада ће бити заробљени у Вавилону, Бог ће их одатле ослободити. Из историје нам је познато да

их је Бог заиста и ослободио Кировом руком (види Исаија 44,28 и 2. Дневника 36,22-23). Поента ове Михејине поруке је да ће се патње и порођајне муке Божјег народа завршити у радости.

ДАЛЕКА БУДУЋНОСТ

Сада, у завршном делу овог поглавља, Михеј се креће ка далекој будућности, ка времену Велике невоље, посебно ка времену коначног рата, армагедонског рата (не битке).

А сада се сабраше многи народи против тебе и говоре: нека се она загади, а нека се очи наше нагледају Сиона. (Михеја 4,11)

„А сада се сабраше многи народи против тебе и говоре...“ – помињање многих народа недвосмислено указује на то да се Михеја удаљио од вавилонског освајања и да на овоме месту говори о нечем сасвим другом. Окупљање многих народа против Јерусалима спомињу и други проци; на пример, Јоило 3, Захарија 12 и 14, Језекиљ 38 и 39, и сви наводи се односе на армагедонски рат током периода Велике невоље.

Али они не знају мисли Господње, нити разумеју намере његове, јер их је окупио као снопље на вршалицу. (Михеја 4,12)

„Не знају мисли Господње, нити разумеју намере Његове“. Они не знају шта Бог намерава да уради. Устају против Израела слепи, несвесни да их је Бог тамо довео због суда.

**Устани и врши, кћери Сионска,
јер ћу ти начинити рог гвозден,
и копита ћу ти начинити од мједи,
да можеш сатрти многе народе,
и да можеш да посветиш Господу
неправедну добит њихову
и благо њихово Господу све земље. (Михеја 4,13)**

„Устани и врши, кћери Сионска“. Народи света су попут котура на гумну, а Израел је тај који који обавља вршидбу. Данас је Израел слаб народ, у потпуности зависан од других народа, али ће у то време зависити само од Господа. Псалам 75,6 каже: „Јер узвишавање не долази ни од истока ни од запада, ни од пустиње“, а Псалам 75,7 наставља: „Него је Бог судија, једног понижује, а другог узвишује.“ Тих дана помоћ Израелу неће доћи са севера (Русија), или са југа (Египат), нити са запада (Европа и Сједињене Државе), нити са истока (Кина и арапске земље). Помоћ ће им стићи од Господа, Творца неба и земље.

Ова три последња стиха се унапред радују рату који обележава завршетак Велике невоље, Армагедонском рату.

ПОГЛАВЉЕ 5

Ово поглавље наставља са темом започетом у поглављу 4: предсказање будуће славе на основу обећања из прошлости. У 4. поглављу сусрели смо се са пророштвима везаним за последње дане. Сада ћемо овде видети пророштва у вези са првим Христовим доласком.

**Сабери се сада у чете, четна кћери,
поставили су опсаду око нас,
биће пругом по образу Израеловог судију.
(Михеја 5,1)**

У јеврејском Писму овим стихом се завршава 4. поглавље. Искрено говорећи и ја имам утисак да припада тамо, а не овде, будући да наставља мисао стиха 4,9 која се односи на вавилонско ропство. Сетићете се да Михеја пројектује ужасе вавилонског освајања управо до самих „последњих дана“, што ће рећи до Велике невоље и Армагедонског рата. У стиху који је управо пред нама, он се поново хвата за мисао о вавилонској инвазији.

„Опседни нас“ се, верујем, односи на опсаду Јерусалима од стране вавилонске војске.

„Биће пругом по образу судију Израеловог“. Има неких који заступају становиште да се „судија“ односи на Господа Исуса Христа. Упркос томе, у Еванђељима стоји забележено да су га снажно ударали рукама, не штапом. Нити је Христос био испребијан, нити у некаквој опсади. Њему тешке ударце није нанео непријатељ, већ његов властити народ. Нисам спреман да поверујем да се опис може односити на лоше поступање са Христом приликом његовог првог доласка.

Делује ми крајње очигледно да се „судија Израелов“ односи на последњег цара из Давидове лозе, на Седекију. У 2. Царевима 25,7 читамо: „И синове Седекијине поклаше на његове опи, и свезаше га у два ланца бронзана, и одведоше га у Вавилон.“ Сматрам да је Михеја имао на уму срамно поступање према Седекији том приликом. Оно обележава нешто што наизглед личи на окончање Давидове лозе. Међутим, Седекија није био директни потомак Давида. Сетићете се да је Јоаким дигао буну против вавилонског цара. Он му се први супротставио, да би потом Навуходоносор, вавилонски цар, одвео Јоакима у ропство. Потом је Јоахин био постављен на престо, да би нешто касније и он био одведен у ропство. У 2. Царевима 24,15 читамо: „Одведе и Јоахина у Вавилон и матер његову и жене царева и дворана његова, и главаре земаљске одведе у ропство из Јеруалима у Вавилон.“ То је била Давидова лоза која је одведена у ропство, и из њиховог потомства потекли су и Јосиф и Марија, мајка Господа Исуса. Затим је Навуходоносор поставио Седекију (Јоахимовог ујака) на јерусалимски престо. Када се и он коначно побунио против Навуходоносора, Навуходоносор је постао уморан од надмудривања са царском лозом у Јерусалиму; зато је ухватио Седекију, на његове очи му побио све синове, онда га ослепео а потом одвео у Вавилонско ропство.

Из ових страшних догађаја може се закључити да је дошао крај Давидовој лози, те да се никада неће испунити обећање које је Бог дао Давиду, да ће из његове лозе потећи наследник који ће бити вечни владар.

То нас доводи до изузетног стиха који је у супротности са свим горе поменутима.

ПРОРОШТВО О ПРВОМ ХРИСТОВОМ ДОЛАСКУ

Овај стих је део Божићне приче, и ако ово не читаш током децембра, можда ћеш имати утисак да си изабрао погрешно време. Ипак, можемо бити готово сигурни да се Исус није родио 25. децембра. Овај датум је изабран као покушај да се његово рођење усклади са зимском краткодневном. Изгледа извесније да је рођен почетком пролећа, просто зато што у децембру пастири са својим стадима оваца не би још увек излазили на падине околних брда. Овце би у то време биле скривене у пећинама смештеним дуж обода исте области. Негде око 532 године по Христу успостављен је календар који је прихватљива копија овог који је данас у употреби. Сачињен је погрешно у односу на број дана у години, и зато с времена на време имамо преступну годину. Године 1752. календар је морао да се убрза за једанаест дана. Џорџ Вашингтон није био рођен 22. фебруара, већ заправо 11. фебруара. Из истог разлога тешко је бити сигуран да се Христос родио 25. децембра, макар се све остале околности уклапале у то. Ово, такође, покреће питање и о придржавању суботе. Који је дан субота? У стварности, сасвим је неважно. Време које протиче је нематеријално. Од свега је само место важно. Христос је рођен у Витлејему. То је историјски податак. Историја је потврдила ту чињеницу.

**А ти, Витлејеме Ефрато,
ако и јеси најмањи међу племенима Јудиним,
из тебе ће изаћи онај који ће за мене бити
господар у Израелу.
Његови изласци су од давнина,
од вечних времена. (Михеја 5,2)**

„Али (а ти)“ је мали везник који нам приказује другу страну медаље. „А ти, Витлејеме“. Упркос ономе што се десило Седекији и Давидовој лози – чији су чланови отишли у ропство, да би се на крају вратили у Израел као сељаци – наговештава се долазак једнога из Давидове лозе.

„А ти, Витлејеме Ефрато“ – будући да постоје два Витлејема, додата је реч ефратах која значи плодоносан, како би се направила разлика између два града. Скоро седам стотина година пре него што се Христос у том граду родио, Михеја је именовао место где ће се Христос родити. После седам стотина година и толико уплитања у догађаје, постојали су мали изгледи да ће се неко из Давидове лозе родити у Витлејему. Скоро у целости је то било доведено у питање. Испречиле су се многе околности. Нико из Давидове породице више није живео у Витлејему. Били су свуда расути. Расејање их је одвело ван земље. У Назарету је живела једна породица са Давидовим пореклом, али Син Божији је требало да се роди у Витлејему, барем како Михејино пророштво наводи. Ово пророштво је било једини податак на основу кога су писмознанци усмерили мудраце ка Витлејему. Писмознанци су навели Михејино пророштво јер су веровали да то јесте место где ће се Он родити, мада нису веровали да ће бити испуњено баш у то време.

Остале околности које су довеле до Христовог рођења већ су нам толико познате да готово и не можемо разумети колико је то било невероватно. Лукино еванђеље нам даје запис са више детаља: Цар Август је наредио попис због којег је Марија морала да крене из Назарета. Да се мало магаре кога је Марија јахала, којим случајем саплело и оборило Марију, Исус би се по свему судећи родио негде на путу. Ипак – а ово кажем крајње пажљиво – то мало магаре није могло да се саплете, јер је Михеја пре седам стотина година написао да ће се Исус родити у Витлејему. Мало

магаре ју је одвело до Витлејема како је било планирано; тај тренутак је био већ одређен у вечности. И био је прецизнији и тачнији од многих данашњих млазних авиона.

„Из тебе ће изаћи... за мене“. „Мени“ указује да та особа долази како би испунила Очеву вољу и како би остварила његов план.

„Његови изласци су од давнина, од вечних времена“. Његово рођење, отелотворење, имало је везе са његовим људским обличјем. Оденоу се у људско обличје онда када је, у Витлејему, дошао на овај свет. Ипак, постојао је и пре него што се тада родио.

Исаија, Михејин савременик, потврђује исто: „Зато ће вам сам Господ дати знак; ето девојка ће затруднети и родиће Сина, и наденуће Му име Емануило“ (Исаија 7,14). Али, има да дода и нешто више о ономе који долази: „Јер нам се роди Дете, Син нам се даде“. Када Исаија каже „нам се“, он не мисли на Сједињене Државе, већ Израел. „Роди дете“ – је одраз његовог људског обличја. „Син нам се даде“ – није рођен, већ дат, зато што сад говори о његовом божанском пореклу. „Дете“ је рођено у Витлејему, али је „Син „ дошао из вечности.

Псалмиста то овако спомиње: „Пре него што се горе родише и сазда се земља и васељена, и од века до века Ти си Бог“ (Псалам 90,2). На јеврејском језику овај стих звучи живописније: „Од најкрајње тачке у прошлости до најкрајње тачке у будућности, Ти си Бог“. Кад својим мислима кренеш у најдаљу прошлост, где год да се зауставиш, Он је Бог. Јер, дошао је из вечности. Он је вечни Божији Син.

Приче Соломунове 8,23 кажу: „Пре векова постављена сам, пре почетка, пре постања земље.“ У овом стих „постављен“ има значење „помазан“, тако да можемо прочитати и као „Пре векова помазана сам, пре почетка, пре постања земље.“ Следећа два стиха кажу: „Кад још не беше бездана, родила сам се, кад још не беше извора обилатих водом.

Пре него се горе основаше, пре хумова ја сам се родила“ (Приче 8,24, 25). Пре него што је створен овај свет, Он је био Бог, а ипак дошао је у своју творевину, у назначено време, у мали град покрај пута, Витлејем.

Господ Исус је рекао: „Изишао сам од Оца и дошао сам на свет: сад остављам свет и опет идем Оцу“ (Јован 16,28). Његови доласци су почели у давној прошлости. Он је вечни Бог. Фарисејима је рекао: „Постојим пре но што се Авраам родио“ (Јован 8,58). Христос се у Старом завету појављивао више пута. Вратите се рецимо на стварање. У Јовану 1,3 у вези са Христом пише: „Све је кроз њу постало, и ништа, што је постало, није постало без ње.“ Он је био Творац. У Колошанима 1,16 можемо прочитати о нашем Господу: „Јер је у њему створено све што је на небесима и на земљи, све видљиво и невидљиво, били то престоли, или господства, или поглаварства, или власти; све је његовим посредством створено – и за њега“. У Едемском врту Он је био тај глас Господа Бога који је шетао вртом у прохладан дан. Он је био Божији говорни израз. Он је био Реч Божија. Он је био комуникација Бога са човеком. Кроз цео Стари завет видимо га како се бави човеком. Он се јавио Мојсију у грму који гори. Рекао је: „Сишао сам да бих вас ослободио.“ Он је био Избавитељ. Видите ли, то што Михеја каже на овом месту је од огромне важности. Мада је био рођен у Витлејему пре више од 2000 година, његови доласци из вечности почели су још у давној прошлости.

До сада смо разматрали део пре утеловљења; погледајмо сада поново његово утеловљење, његово људско обличје. Када је Бог дошао у Витлејем, имао је нешто што никад до тада није имао, а то је било име Исус. Примео је људско обличје, а Исус је било његово име као човека. Он је био Јахве. То је име за божанство. Сада је Исус; сада је Спаситељ. Дошао је у Витлејем да би нас спасао. Сетимо се, анђели су рекли пастирима: „Зато што вам се данас

родио Спаситељ у Давидовом граду, који је Христос Господ“ (Лука 2,11). Матеј 1,23 каже: „Гле, девојка ће зачети и родиће сина, и наденуће му име Емануил“, што и преводу значи: „Са нама Бог“. Али, његово име требало је да буде Исус. Ипак, не може да буде Исус уколико није прво Емануил, што значи „Бог са нама“. Морао је бити човек да би заузео наше место, да би био наш представник, да би умро уместо нас.

У пророчким књигама налазимо много пророштава о будућем Месији која су потпуно неповезана, и на први поглед се чини као да су узајамно противуречна. Како су онда сва могла да се остваре? Иако је Витлејем одређен као Христово место рођења, у вези са његовим рођењем речено је да ће се чути плач у Рами, месту северно од Витлејема. Такође, требало је да дође из Египта, и требало је да га зову Назарећанином. Изгледа крајње немогуће да су сва наведена пророштва истинита. Како сва могу да се сложе на једном месту? Па, Матеј нам даје објашњење, у коме се, без икаквог притиска на околности, све дешава нормално и природно – боље речено, натприродно. Бог је надмоћан.

Као што можете запазити, Михеја 5,2 је изузетан стих, а ми смо се задржали на његовој површини.

Сада идемо даље и стижемо до периода који се дешава између времена Христове одбачености и времена његовог повратка као Цара који ће владати земљом.

**Зато ће их оставити до времена
док се она која се порађа не роди дете;
тада ће се остатак браће његове
вратити синовима Израела. (Михеја 5,3)**

Помислићете можда да се овај стих још увек односи на Христово рођење. Па, истина је да говори о чињеници да је Марија трудна, али не можемо читати одломак не

увидевши да се такође односи и на израелски народ. Он говори не само о њиховом расејању по целом свету – били су расути по Божијем суду – већ и о њиховом болу. Велика невоља су као порођајни болови кроз које морају да прођу. „Тада ће се остатак браће Његове вратити синовима Израеловим“. Јевреји ће се поново сакупити из свеопштег расејања.

**И подићи ће се и напасаће своје стадо
у сили Господњој,
у величанству имена Господа Бога свога;
и они ће опстајати,
јер ће он тада бити велик
све до крајева земаљских. (Михеја 5,4)**

Овде је Господ Исус осликан као пастир који напаса своје стадо. Он је пастир Цркве, али је такође пастир и за израелски народ. човек који је рођен у Витлејему, који је био одбачен, напасаће своје стадо. Не могу да смислим ништа што би Христа приказало дивније него што то чини лик пастира. То говори о његовој бризи, заштити и спасењу. Он је Добри Пастир који ће положити свој живот за своје овце (Псалам 22); Он је Велики Пастир који чува своје овце чак и данас (Псалам 23); и Он је Главни (Врховни) Пастир који долази у слави (Псалам 24). Његова целокупна свештеничка служба смештена је у дужност пастира.

И он ће бити наш мир.¹

**А кад Асирац нападне нашу земљу,
и кад ступи у утврде наше,
тада ћемо подигнути на њ
седам пастира и осам кнезова из народа. (Михеја 5,5)**

„Асирац“, као што налазимо у Исаијином пророштву, приказује непријатеље који ће последњих дана насрнути на народ Израиља. У Михејино време Асирац је био суров и одвео је Северно царство у заточеништво.

„Тада ћемо подигнути на њ седам пастира и осам кнезова из народа“. Два броја изгледа да означавају чињеницу о испуњености и да ће се Бог за њих побринути на одговарајући начин. Поменута два броја носе исто значење и у другим случајевима (погледај Приче 6,16 и Проповедник 11,2).

**И они ће напасати земљу Асирску мачем
и земљу Невродову на улазима у њу;
и он ће нас избавити од Асирца
кад нападне земљу нашу
и кад ступи на међу нашу. (Михеја 5,6)**

„И они ће напасати земљу Асирску мачем“ наставља да пророкује о последњим данима када ће „Асирац“ представљати конфедерацију народа која ће напасти Израел на крају Велике невоље. Израел ће, оснажен својим Пастиром, не само одбити напад, већ ће изместити битку на територију непријатеља.

Занимљиво је погледати како Михеја у потпуности приказује Христа: прво, као некога ко је рођен у Витлејему. Рођењем на земљи, Он нам долази у понизности. Потребно је да запазимо како је Он понизио себе (погледај Филипљанима 2,5-8). Ми себе не унизујемо; понекад нас неки други људи понизе, али Христос јесте себе унизио. Нечег се лишио. чега је себе лишио? Свог божанства свакако није. Та беба, која је беспомоћно почивала у мајчином наручју, била је у стању да својом речју уништи читав свет. Он је прави Бог од Бога, и прави човек од човека, али је себе ограничио. Самоограничење је нешто што је Он добро-

вољно прихватио. Ми себе не ограничавамо добровољно. Напротив, ми се ширимо. Агресивни смо. желимо да победимо. желимо да будемо на самом врху. човек воли да се самодоказује. човек је егоцентричан. човек је себичан. Али, Исус Христос је Пастир. Рођен је, не у царској престоници, нити у главном граду, већ у безначајном градићу Витлејему – и то у штали! То свакако није место где владар треба да се роди! Када је Христос дошао на земљу, лишио је себе своје славе. Друго, Михеја нам указује на то да је Он вечни, „коме су изласци од давнина, од вечних времена“. Треће, Михеја га описује као Пастира који је дошао да умре за своје овце и да бди над оним што му припада. И на крају, када буде поново дошао, биће Архипастир – Главни, Врховни Пастир, који долази у сили и моћи и слави да ослободи свој народ.

**Тада ће остатак Јаковљев
бити усред многих народа
као роса од Господа
и као ситна киша по трави,
која не чека на човека
нити се узда у синове човечије. (Михеја 5,7)**

**Киша и роса су слике
за благослов који ће
израелски народ представљати
осталим народима.
И остатак Јаковљев
биће међу народима,
усред многих људи,
као лав међу зверима шумским,
као лавић међу стадима оваца,
који кад прође обара и растрже
и нема никога да (од тога) избави. (Михеја 5,8)**

Ово свакако није опис изарелског народа у данашњем времену. Он је већ годинама у веома несигурном положају. Ипак, Бог обећава да ће у будућности, када Израел буде послушан Богу и када са њим буде имао заједништво, Он Израел учинити главом, а не репом међу народима (погледај 5. Мојсијева 28,13).

**Рука ће ти се подићи над противницима твојим,
и сви ће непријатељи твоји бити истребљени.
(Михеја 5,9)**

У те дане Бог ће им осигурати победу над њиховим непријатељима.

**И у тај дан ћу, говори Господ,
истребити коње усред тебе
и потрћу двоколице твоје. (Михеја 5,10)**

Овде, ради могућности да амиленијалисти стих тумаче као да се односи на неко друго време, Михеја жели да поуздано разумемо да ће се то остварити „у тај дан“, што је још увек време у будућности.

**Затрћу градове у твојој земљи,
и развалићу све утврде твоје. (Михеја 5,11)**

Сматра се да ово значи како ће Бог уклонити све дотадашње Израелове ослонце – коње, кола, утврђене градове. Више им неће бити потребни, јер ће њихов Месија земљи донети мир.

**Истребићу владжбине из руку твојих,
и нећеш више имати гатара.
Истребићу ликове твоје резане**

**и (свете) стубове твоје усред тебе,
и нећеш се више клањати
делу руку својих. (Михеја 5,12.13)**

Он ће коначно уништити идолопоклонство и лажне религије. Сви ће се клањати једином живом и истинитом Богу.

**Искоренићу гајеве твоје усред тебе,
и раскопаћу градове твоје. (Михеја 5,14)**

Као што сам видео својим очима, „гајеви“ су места где су се клањали идолима.

**Извршићу освету гневно и љутито
над народима који не слушаху. (Михеја 5,15)**

„Народи који не слушаху“ су они који су прогањали његов народ. Месија ће донети благостање и мир остатку израелског народа, као и остатку међу другим народима света који су се обратили њему, али ће зато „извршити освету с гневом и љутином над народима који не слушаху“ – што се, по мени, односи на Велику невољу.

ПОГЛАВЉЕ 6

Шесто поглавље почиње Михејином трећом и последњом поруком народима света, а међу њима посебно Израелу. Без обзира на то што поглавља 6 и 7 представљају једну поруку, искористио сам прилику да последња два поглавља ипак раздвојим тако да свако од њих представља засебну целину.

МОЛБА ЗА САДАШЊЕ ПОКАЈАЊЕ ЗБОГ ПРОШЛОГ ИСКУПЉЕЊА

**Слушајте шта говори Господ:
устани, представи случај свој пред горама,
и нека чују хумови глас твој. (Михеја 6,1)**

Овај одељак започиње на исти начин на који су започињали и претходни главни делови: „Слушајте (или: чујте) шта говори Господ“. Позив је упућен не само Северном царству, већ ја ово схватам као позив упућен читавом свету да саслуша. Бог ће убрзо исказати своју жалбу против Израела. Бог има расправу са својим народом из које и ми можемо извући поуке.

„Устани, представи случај свој пред горама, и нека чују хумови глас твој“. Ово је фраза коју више пута налазимо у пророчким списима. У суштини, то је позив природи, позив, као што каже, планинама и брдима. Али, верујем, такође, да се и овде ради о симболима које можемо препознати и на другим местима у Писму. Планина (гора) представља велико царство, а брдо мање царство. Стога бих рекао да ово није само позив природи, већ и народима света. Другим речима, следи порука која важи за све народе света.

**Слушајте горе
и тврди темељи земаљски,
оптужбу Господњу,
јер Господ има парницу с народом својим,
и с Израелом се расправља. (Михеја 6,2)**

„Слушајте, горе, ... оптужбу Господњу“ – ово треба да чују народи света. „И тврди темељи земаљски“ – односно, моћни људи и народи света који постоје већ хиљадама годинама, а још увек су далеко од Бога. Бог им сада шаље поруку.

„Јер Господ има парницуу с народом својим, и с Израелом се расправља“. Господ има спор са својим народом, и Он их, заправо, позива у судницу.

А онда Бог чини нешто крајње изненађујуће и необично. Започевши спор, уместо да тренутно изнесе оптужбу на рачун Израела, Он их пита: „За шта сам ја крив?“ Можете ли само замислити ово спуштање свемогућег Бога на ниво малог земаљског човека?

**Народе мој, шта сам ти учинио?
И чим сам ти досадио? Одговори ми. (Михеја 6,3)**

Другим речима, Бог им каже: „Зашто сте ми окренули леђа? Зашто сте ме одбацили? Шта сам вам нажао учинио?“ Исто питање налазимо и у Малахијином пророштву, последњој књизи Старог завета. По повратку из заточеништва, народ је постао веома равнодушан и префињен. Заборавили су на ропство у Вавилону. Обновљен је град Јерусалим и поново су уживали у благостању. Када им је Малахија проговорио, узвратили су му: „Па, истину говорећи, ово придржавање верских обреда је заиста досадно, а и заморно је.“ Ја бих се са њима мање-више сложио, али проблем није био у Богу – проблем је био у њима. Михеја ће нам

ускоро веома прецизно описати у чему је био прави проблем.

Бог је затражио од људи да посведоче о томе шта је Он њима учинио. Сада ће им рећи шта им је урадио. шта им је урадио? Да ли се према њима понашао грубо? Да ли их је мучио? Да ли их је Он одвео у египатску земљу и препустио их на милост и немилост? Могао је да је хтео. Уопште није морао да их ослободи из Египта, али их је ипак ослободио. чујте шта каже:

**Јер те изведох из земље Мисирске
и искупих те из куће ропске
и послах пред тобом Мојсија, Аарона и Марију.
(Михеја 6,4)**

„Јер те изведох из земље Мисирске и искупих те из куће ропске“. Били су робови кад им је Бог рекао: „Искупио сам вас. Нисам вам ништа нажао учинио. Нисам вас повредио, већ сам вас искупио. Били сте робови, повијени под јармом надзорника, тамо у земљи египатској, и није било никога ко би вас ослободио. Нисте били привлачан народ; били сте ропски народ. Спали сте на најниже гране људског постојања, али ја сам вас волео и искупио из куће ропске.“

„Послах пред тобом Мојсија, Аарона и Марију.“ Бог им каже: „Дао сам вам вођство да вас изведе из земље – Мојсија, Аарона и Марију.“ Занимљиво је да је Марија овде споменута. желим покрету за ослобођење жена да скренем пажњу на податак да их Бог није заобишао. Марија је била један од вођа при изласку из Египта. Била је равноправна са Аароном, али не и са Мојсијем, јер је Мојсије био од Бога изабран. Штавише, у једном тренутку Марија је хтела да дигне побуну против рођеног брата. Када су људи стигли у пустињу, Мојсије је преузео одговорност, јер је ње-

гово вођство било под Божијом контролом. Али, Марија је рекла: „Ко је он да ми нешто каже? Сећам се кад је био мали дечак, кад смо га мајка и ја однеле на реку и ставиле га у корпу, јер би га у противном фараон убио. Стајала сам мало подаље, и гледала за њим. шта мисли ко је он да може да ми наређује шта треба да радим?“ Претпостављам да је Марија била прва феминисткиња коју смо икада имали. Али, била је вођа, и била је изабрана од Бога. Мишљења сам да је имала праву свештеничку службу за жене Израела. Можете ли само да замислите све проблеме са женама и децом који су настајали током лутања кроз пустињу? Било је ситуација о којима Мојсије није баш ништа знао. Мора да је Марија, зато, била од огромне помоћи.

Народ се у време Михеје жалио на то да је постало досадно и заморно клањати се Богу. Рекли су: „На крају крајева, шта је Он учинио за нас?“ Зато се Бог осврнуо уназад и испричао им целу прошлост. Бог из свег срца моли народ:

**Народе мој, опомени се
шта је био наумио Валак цар Моавски
и шта му је одговорио Валам син Веоров,
и (довех те) од Ситима до Галгала
како би познао праведна дела Господња.
(Михеја 6,5)**

Пред нама је сећање на предиван догађај који досеже у давно време када су Израелци били спремни да уђу у Обећану земљу. Морали су да иду заобилазним путем око Едома, јер им Едом није дозвољавао да прођу кроз његову земљу. Бог их је водио око Едома, па су тако стигли до Моаваца. Цар моавски у то време био је Валак. Валак је хтео да прокуне Израелце, и за то је унајмио пророка Валама, који је волео новац. Валам је био унајмљени проп-

оведник, али ипак и пророк који је наизглед имао објаву од Бога. Бог је без сумње говорио кроз њега, да би га на крају, без обзира на све, осудио.

Валак је позвао Валама да прокуне Израелце. „Одговори Валам, син Веоров, од Ситима до Галгала.“ Ситим је био последњи логор пре уласка у моавску земљу, после чега је Валам започео свој задатак против њих. Галгал је био прво место где су логоровали по уласку у Обећану земљу. Нећу се сада враћати на свако појединачно Валамово пророштво, него ћу само рећи да сваки пут кад није могао да прокуне Израел – то је било због тога што му Бог то није дозволио.

Валак је одвео Валама у планине, и он је, погледавши доле на израелски логор, започео говор речима: „Како да прокунем оне које Бог није проклео?“ Бог им није учинио никакво зло; Бог је био на њиховој страни. И сад, када бисте сишли у у логор, нашли бисте да нису били савршени – Бог се обрачунавао са њима и њиховим грехом изнутра – али им ниједан непријатељ споља није могао ништа замерити. Деца Израела нису знала да постоји непријатељ који жели да их прокуне, као ни то да их је Бог штитио и бранио. чак је и стари Валам морао да призна: „Како бих клео оног кога не куне Бог. Ја нисам у стању да то учиним.“ Бог није дозволио да прокуну Израел (погледај 4. Мојсијева 22-24).

Предивна ствар за нас, Божију децу, данас је да знамо да имамо Заступника код Оца, Исуса Христа, праведника (погледај 1. Јованову 2,1). Бог се лично обрачунава са својом децом. Знамо да се обрачунао са мношћом и учинио је то баш сурово. Знамо поуздано да је рак кога сам имао представљао Божији суд за мене. Прихватим га као да је дошао од Бога, и захвалан сам му што је услишио моје молитве за исцељење. Али сам, исто тако, захвалан због тога што тамо горе имам заступника, Исуса Христа, праведника, који ме брани. Он је на мојој страни; Он је мој бранилац.

Он је тај који тврди да сам ја његово дете, да припадам Божијој породици. Зато неће дозволити никоме са стране да ме прокуне.

Смем ли да вам кажем да би ово би требало да буде одговор сујеверним и помахниталим ставовима који данас круже, а који кажу да Божију децу могу да запоседну демони. Верујем да ђаво може да напада дете Божије, и да му задаје многе невоље. Он те сасвим сигурно може завести и учинити твој живот јадним, али те ниједан демон не може поседовати уколико си право дете Божије – зато што имаш заступника. Није битно ко си, само ако си дете Божије. Бог је на твојој страни, и спреман је да те брани. Када му се учинило да се једног тренутка цео свет окренуо против њега, Мартин Лутер је рекао: „Један са Богом чини већину.“ Ја јесам на страни већине. Важи ли то за тебе? То је важно питање.

Бог овде говори свом народу: „Бранио сам вас. Бранио сам вас чак и кад је Валам покушао да вас прокуне“. Валам се смучио Валаку јер су се попели на врх планине, а Валам није могао да прокуне Израел. Али, зато је Валаку дао застрашујући савет. Казао је: „Будући да их не можеш проклетити, нити их можеш победити, придружи им се.“ То је добра, стара прича, „Ако их не можеш победити, придружи им се.“ Валам је рекао моавском цару: „Сиђи и сроди се са њима.“ Управо се то и десило – тако је идолопоклонство Моаваца ушло у Израел. Све се ово десило захваљујући савету лажног пророка.

На овом месту хтео бих да кажем нешто, и то крајње пажљиво. Данас имамо читаву гомилу такозваних брачних савета од стране лажних „пророка“. Много тога чујем из друге руке. Пријатељу, велики део тога није у складу с Писмом. Знам да је засновано на насумичном извлачењу стихова из Библије, један одавде, један оданде и ето, имаш цео случај. Ипак, дозволите ми да кажем, једино што ће

брак учинити успешним је љубав. Ако можеш погледати у свог брачног друга и рећи му: „Волим те“, а он ти узврати поглед говорећи: „Волим те“, тада ће ти, пријатељу, Реч Божија пружити све што ти је потребно да би решио своје проблеме.

Бог подсећа Израел да је Он праведни Бог, али да их је бранио. Био је на њиховој страни. И дивно је имати Бога на нашој страни данас.

У сваком поглављу ове књиге наилазимо на по један предиван, необичан одломак, и управо до таквог једног долазимо у стиховима 6-8. Либерални теолози се посебно одушевљавају стихом 8, говорећи: „Овако изгледа чиста религија. То је највећа изјава у Старом завету.“ Са либералима бих се пре сложио да је то велика изјава, али се не слажем са њиховим тумачењем стиха.

Бог је свој народ молио да му се врати, да се одврати од безобзирности и греха, те да се окрене њему. Навео им је како их је откупио у прошлости, како их је избавио из египатског ропства и провео кроз пустињу. Сада народ поставља четири питања, и са њима је све у реду. Али, једино што је важно су одговори на та питања.

Ово је веома значајан одломак Писма, јер су га либерали употребљавали и злоупотребљавали по свему судећи више него било који други одељак. Ово је предиван део, али морамо бити крајње опрезни да га сачувамо у контексту онога о чему Михеја овде говори, а посебно да знамо како се они односе према Старом завету у целини.

Сигуран сам да свака особа која верује у Бога жели да постави питање „Како да стигнем до њега?“ Осим уколико ниси атеиста, то би требало да буде питање које ћеш себи поставити. Пагански, незнабожачки народи из прошлости као и незнабошци из садашњости постављали су исто питање и налазили одговор на њега. Паганско гледиште је најпре откривено у њиховим идолима – који стварно

заstraпујуће изгледају. Њихово гледиште се исто тако от-
крива у податку да кад крене невоља народ помисли да је
он (идол) бесан, па морају брже-боље да учине нешто како
би му удовољили. Данас незнабошци у мојој префињеној,
цивилизованој земљи имају исти став. Израелци сада пост-
ављају питање, и питање је оправдано, једно је од оних које
би сваки човек требало себи да постави.

**С чим ћу доћи пред Господа
да се поклоним Богу свевишњем?
Хоћу ли доћи преда њ са жртвама паљеницама?
С телићима од године дана? (Михеја 6,6)**

Прво питање које су поставили било је: „Са чим ћу
доћи пред Бога, да се поклоним Богу свевишњем?“ Другим
речима: „шта се дешава са Богом? Зашто је тако незадово-
љан нама? Обављамо ритуале и богослужења, обављамо
верске обреде. Придржавамо се свих формалних облика
баш онако како је Он прописао.“ Међутим, Бог им је исто
тако, дао да могу имати заједништво са њим, а они су то
изгубили.

Поново се поставља питање: „Са чим ћу доћи пред
Бога, да се поклоним Богу свевишњем?“ шта да принесем
Богу? шта могу да му дам? Он је тамо негде горе, ја сам
овде доле. Како да га досегнем? Како да разговарам са
њим? Како да остварим блискост са њим? Како да му удо-
вољим? И, како да будем спасен?“ Филипљански тамничар
који је био исти такав незнабожац, дошао је са питањем:
„шта треба да урадим да бих се спасао? Како могу да будем
праведан пред Богом?“ То је добро питање. То је питање на
месту.

Друго питање је гласило: „Хоћу ли доћи преда Њ са
жртвама паљеницама? С телићима од годину дана?“ Бог
је од њих тражио жртве. Бог им је, у првом делу 3. Мојси-

јеве књиге, дао пет врста жртава које је требало да приносе
како би му могли прићи. Зато су поставили питање: „Хоће
ли бити довољно ако једноставно обавимо верски обред?“
човеково закључивање увек се сроза на познату ствар: „Ја
нешто треба да урадим за Бога. Он од мене жели да нешто
учиним.“ Дозволите ми да кажем, овај став, више од било
чега другог, открива нам поносно људско срце. желимо да
нешто учинимо за Бога. Тако је угодан унутрашњи осећај
кад смо великодушни и нешто поклањамо. Неспасен
човек каже: „Идем у цркву; у ствари, ја сам члан цркве.
Ја великодушно дајем цркви. Када ме замоле да нешто
урадим, ја то и урадим. Ја сам цивилизована особа; не идем
около и не ударам људе по глави. Сматрају веома смерном
особом. Ја сам момак који се свакоме допада. И шта то сад
Бог хоће од мене? шта још треба да урадим? Осећам као да
би још нешто требало да урадим.“

Видите ли, све је постављено наопако. Питамо: „шта
треба да урадим да бих се спасао?“ Народ је долазио Гос-
поду Исусу са питањем: „шта да радимо да бисмо чинили
дела Божија?“ А Господ Исус им је одговорио: „Ово је
дело Божије, да верујете у онога кога је он послао (Јован
6,28.29). Он им је заправо рекао: „Веруј у Господа Исуса
Христа и бићеш спасен“. То је сав посао који Бог тражи
да учиниш – да верујеш. Вера је управо супротна од дела.
Вера која спасава као последицу има и дела, али она свака-
ко не доводи до спасења. Твоја дела немају никакве везе са
твојим спасењем. То је друго питање Израелаца, а уједно и
нормално питање за сваког човека.

Народ сада поставља треће питање:

**Хоће ли Господу бити драге хиљаде овнова?
десетине хиљада потока уља?
Хоћу ли дати првенца свога за побуну своју?
Плод утробе своје за грех душе своје? (Михеја 6,7)**

„Хоће ли Господу бити драге хиљаде овнова? Десетине хиљада потока уља?“ Дакле, ово ја зovem великодушним! Другим речима, они питају: „Да можда нисмо довољно учинили за Бога? Треба ли да покушамо да урадимо нешто више за Бога не би ли му удовољили?“ И данас чујемо да се поставља исто питање. Пре много година имао сам обичај да играм одбојку са богатим човеком у Нешвилу, у држави Тенеси у САД. Приближавао се Божић, а он ми је рекао: „Хтео бих да знаш шта је моја вера. Верујем у племенитост. Сваког Божића ја својим запосленима дајем вишак; дајем им из различитих разлога; уствари дајем из више разлога. Дајем и у цркву, такође. шта још Бог може да тражи од мене?“ Другим речима: „Идем и други километар. Ја дајем обилно, бар када је Господ у питању. Ја све већ радим – шта би још тражио од мене да урадим?“ Сад ја вас питам: ради ли се о томе да треба да будемо веома дарезљиви у ономе што чинимо? Је ли то наш проблем? Добар део људи то овако изражава: „Па, можда и не чиним довољно? Ја једноставно не осећам да сам у добрим односима са Богом. Изгледа да не чиним довољно.“ Све то људи кажу искреног срца; нису спасени, мада јесу чланови цркве, па зато осећају како би требало да ураде бар мало више од онога што већ раде.

Ова линија размишљања је нешто што може да искористи либерални проповедник; може да употреби психолошки приступ и каже: „Погледајте ме сад, ви народе, не чините довољно.“ И тако човек почиње да мало дубље копа по свом цецу, посебно ако је човек од пара, па каже: „Даћу мало више. Бог ће овим бити скроз задовољан. Драги мој, знам да ће Он бити задовољан са мном.“

Много је чланова цркве који задовољно трљају руке говорећи: „Мора бити да Бог жели да ме поглади руком по глави због овога што радим!“

Четврто питање које је народ Израела поставио је већ

претеривање: „Хоћу ли дати првенца свог за побуну своју? Плод утробе своје за грех душе своје?“ За ове људе то је имало смисла јер су били окружени паганским народима који су у својим обредима обожавања Молоха и Ваала приносили и људске жртве. Било је момената кад се чак и Израел окренуо у том правцу. Два од најбезбожнијих царева Јужног царства упустили су се у жртвовање људи – стари Ахаз и Манасија. Ова два безбожника принели су сопствену децу као жртве паљенице, али – да ли је то оно што Бог жели?

Желим да јасно нагласим како Бог никада није тражио од ових људи да принесу дете на жртвени олтар. Бог јесте тражио да му дају сваког првенца, било да се ради о говедима, овцама или синовима. Али, Бог никада није тражио жртвовање људи.

У Писму многи одељци говоре о овоме, али ћу морати да се ограничим на само неколико оних које сматрам довољним за приказ онога што желим да кажем. У 18. поглављу 4. Мојсијева, Бог је дао народу одређена правила и рекао им је шта од њих захтева. Ту читамо: „шта год отвара материцу између сваког тела које приносе Господу, и између људи и између стоке, твоје да буде; али првенац човечији нека се откупује, и првенац нечисте стоке нека се откупује (4. Мојсијева 18,15). Бог је тражио прворођене, знате. Бог је тражио да прворођени син припадне њему, али је могао бити откупљен сребрним новцем. Другим речима, Бог не би прихватио људску жртву, а исто тако, не би прихватио као жртву нечисту животињу. Мислим да је то занимљиво – човек је нечист.

Ми данас имамо обичај да своју децу посвећујемо Господу, и сматрам да је то баш леп обичај. Била ми је част да за време своје пастирске службе посветим Богу неколико хиљада деце. Нека од њих показала су се као предивни људи. Приликом једног семинара, мајка је довела свог

сина код мене за говорницу, и рекла: „Др Мек Ги, посветили сте мог сина кад је био дечак.“ Захвалан сам Господу што се добро завршило, али сам исто тако посветио и неке који су завршили у нашим најбољим затворима. Лепо је да своје дете посветиш Господу, али то није гаранција да ће од њега постати добар човек.

У Старом завету Бог је рекао: „Дете мораш да откупиш, остави новац за његов откуп. Не желим сада да га узмем.“ Зашто? Јер је попут оне нечисте животиње; нечист је. Због тога је жена која је на свет донела дете била нечиста – донела је на свет нешто нечисто. Давид је казао: „Гле, у безакоњу родих се, и у греху затрудне мати моја мнома“ (Псалом 51,5). Бог не жели дете док не буде откупљено. Мораћемо да сачекамо све док наше дете не прими Исуса Христа као личног Спаситеља, а када то учини, Бог може узети и употребити дете. Пре тога Бог га неће нити узети, нити употребити.

У 2. Мојсијевој читамо: „Посвети ми сваког првенца, шта год отвара материцу у синова Израилевих, и од људи и од стоке, јер је моје“ (2. Мојсијева 13,2). Потом, у 3. Мојсијевој налазимо: „Од семена свог не дај да се однесе Молоху, да не оскврниш имена Бога свог; ја сам Господ“ (3. Мојсијева 18,21). Другим речима, Бог је рекао: „Не приносите људске жртве. Не узимајте своје дете и не приносите га као људску жртву. Ако то учините, оскрнавићете моје име.“

Кажу ми људи: „Надам се да ће твој мали унук свакако наставити твојим стопама и постати проповедник. Молим се да се то оствари.“ Немам намеру да будем хладнокрван, али ја се за своје унуке не молим тако. Најбоље што као деда могу да им дам, то је да их подигнем за Господа, и рекао сам Господу да прво желим да их видим спасене. Потом молим Господа да их употреби како год му је по вољи. Ако је његова воља да један од њих буде фармацеут

што прави пилуле, биће ми бескрајно задовољство. Ако је Божија воља за неког од њих да копа ровове, бићу и ја за то. Ти и ја не можемо узети мало дете које има палу природу и приморати га на хришћанску службу. То једноставно неће успети; то није начин како треба поступити.

**Показао ти је, о човече, шта је добро;
и шта Господ тражи од тебе,
осим да чиниш правду и волиш милост
и да ходаш смерно с Богом својим? (Михеја 6,8)**

Овај 8. стих је радост и задовољство сваког либералног теолога зато што он мисли да стих говори о вери у дела, односно да стих поучава како је могуће спасти се својим делима. Оно што Михеја овде ради је да даје одговор на питања искреног народа Јужног царства, Израела, који су ходали у мраку, који нису имали познавали Реч Божију. желели су да знају како могу доћи пред Бога. желели су да знају треба ли да принесу жртве паљенице, треба ли да принесу много жртава, треба ли можда и своју децу да принесу на олтар као жртву. Михеја на сва постављена питања одговара са: Бог не тражи ниједну од ових жртава. Спољашња форма религиозности ускраћена за унутарњи доживљај, без унутарње стварности, је у потпуности безвредна. Мора доћи до нановог рођења, човек мора да добије нову природу. Спољашње ствари су сасвим небитне – ход са Богом никад не почиње од њих. Ако желиш да сазнаш шта Бога чини задовољним, шта Он захтева од човека, овај стих ће ти рећи. желим да заједно размотримо овај стих, пажљиво и детаљно. Господине либерал, упорно тражим да овај стих тумачите исправно, а када то учините, схватићете да нисте спасени својим добрим делима, зато што једноставно немате добра дела.

„Показао ти је, о човече, шта је добро“. На првом месту

запажамо да се обраћа човеку. човеку не само у Израелу, већ човеку у нашој земљи, не само особи из 7. века пре Христа, већ и особи из двадесет првог века после Христа. Упућено је целом човечанству.

Бог захтева следеће три ствари: 1) Треба да „чиниш правду“ – односно мораш пред Богом да покажеш праведност, мораш бити праведник. Мораш бити праведан у свом опхођењу према ближњем; мораш бити искрен и говорити истину. 2) Мораш „волети милост“. Мораш волети не само милост Божију, већ да и сам, у својим поступцима према другима показујеш милост. И 3) мораш да „ходаш смерно пред Богом“.

Како ћеш, брате, чинити све то? Можеш ли то чинити у сопственој снази? Мислиш ли да све то можеш да радиш без Божије помоћи? Мислиш ли да можеш ово без Божијег спасења? Ако кажеш да можеш, (и сада ћу рећи нешто веома општро, али сам, срећом, довољно далеко да ме не можеш ударити), знај да си лицемер! Немој ми само рећи да можеш живети у складу са овим моралним правилима без силе Божије. Не, ти не можеш, из једноставног разлога што су све три ствари плодови Духа Светог: „А плод Духа је љубав, радост, мир, дуго трпљење, честитост, доброта, вера, кротост, уздржљивост; против оваквих ствари нема закона (Галатима 5,22.23). Све три ставке које Михеја наводи јесу дело Духа Светог у животу верника. Нико од нас данас у свом животу нема ниједну од поменутих ствари.

Вратимо се Новом завету како бисмо видели шта у њему пише на ову тему. чујмо човека који је живео под законом. У 15. поглављу Дела, када су апостоли одлучивали да ли ће незнабошци држати закон у циљу спасења, Симон Петар је устао и рекао: „Него верујемо да ћемо благодаћу Господа Исуса бити спасени на исти начин као и они“ (Дела 15,11). Зашто им је то рекао? Зато што је у стиху 10 управо рекао: „што, дакле, сад кушате Бога тиме што хоћете да

наметнете ученицима на врат јарам, који ни наши очеви ни ми нисмо могли да понесемо“. Симон Петар је заправо хтео да каже: „Ја сам живео под законом“ (и не верујем да је далеко одмакао у њему, чак и пошто је био спасен), „али га ипак нисам испунио, нисам му дорастао“.

Бог је ово, исто тако, јасно поручио кроз речи апостола Павла: „Који се, наиме, држе тела, мисле на оно што је везано за тело, а који се држе Духа, мисле на оно што припада Духу. Јер тело смера к смрти, а Дух смера животу и миру. Зато је стремљење тела непријатељство према Богу; јер се не покорава Божијем закону, нити може. Који су сасвим у телу, не могу да угоде Богу. А ви нисте сасвим у телу, него у Духу, ако Дух Божији стварно обитава у вама. Ко пак нема Духа Христова, тај њему не припада“ (Римљанима 8,5-9).

Пријатељу мој, како Дух Свети обитава у теби? Господ Исус је рекао: „Мораш се поново родити“. Мораш се, примањем Христа, поново родити. „А свима, који га примише, даде моћ да постану деца Божија, – онима што верују у његово име“ (Јован 1,12).

У Римљанима 3,9-18 апостол Павле износи на видело стање у ком се човек налази. Он човека износи пред Божију судску палицу, доказујући да је крив. Затим Павле смешта човека на Божију клинику, показујући му колико је болестан, да је смртно болестан – заправо, већ је „мртав у гресима и преступима“. Ниједан човек, стога, ма ко да је, не може изаћи пред Бога у том стању. Бог захтева праведност, али ми тај захтев не можемо испунити. Павле каже: „Нема праведнога – баш ни једнога;“ (Римљанима 3,10). Неко би рекао: „Добро, то стоји у Новом завету“. Пријатељу, знај да све што Павле ради у овом одељку посланице Римљанима јесте цитирање стихова из Старог завета. У Псалму 14,1 налазимо: „Рече безумник у срцу свом: Нема Бога; неваљали су, гадна су дела њихова; нема никога да добро

твори“. Ето, то Бог каже о теби. Али, Бог такође вели да Он тражи праведност. Како ћеш бити у стању да му је предаш, пријатељу мој?

Павле наставља даље у Римљанима 3,11: „Нема разумнога, нема тога који Бога тражи“. Другим речима, нема никога ко се бар понаша у складу са оним што зна.“ Да ли ти, уколико ниси хришћанин, заиста живиш у складу са својим идеалима? Јеси ли достигао циљ којег си себи поставио? Јеси ли стигао до задовољавајућег нивоа у свом животу? Смем ли да ти кажем да се нико од нас чак и не понаша у складу са оним што нам је већ познато – „нема тога који Бога тражи“. Још једном исту мисао налазимо у Старом завету, тачније у Псалму 14,2,3: „Господ погледа с неба на синове човечије, да види има ли који разуман, тражи ли који Бога. Сви су зашли, сви се покварили, нема никога добро да твори, нема ни једног.“

Могу стално да вам наводим сличне изјаве из Старог завета. Праведност је оно што Бог захтева, али Стари завет нам на очигледан начин поручује да немамо праведност коју бисмо изнели пред Бога. Будући да Бог захтева праведност, мора се догодити промена у животу, како би се добила праведност. Речено нам је да је Исус „...предан за наше грехе и подигнут ради нашега оправдања“ (Римљанима 4,25). Господ Исус је био подигнут ради нашег оправдања, да бисмо ми постали праведни, како бисмо Духом Светим могли чинити праведност у својим животима.

„Љубав према милости“ – нико од нас је нема у свом људском срцу. Сви смо мртви у гресима и преступима. Павле каже: “Сви су скренули, сви су заједно постали бескорисни; нема тога који чини добро, нема баш ни једног“ (Римљанима 3,12). Ово је слика човека; овако изгледа данашњи човек. Исто нам каже и Исаија: “Сви ми као овце зађосмо, сваки нас се окрену својим путем, и Господ пусти на Њ безакоње свих нас“ (Исаија 53,6). Очигледно је да сви

ми чинимо безакоње, у противном Исаија не би изнео тај став.

Због тога, не будимо лицемерни када у Михеји стигнемо до овог стиха који нам говори да морамо понизно ходати са Господом. Нико не тражи Божије путеве; уместо тога желимо да му дођемо на наш, људски начин.

Ово желим да кажем најблаже што могу, али се надам да ће можда то уплашити оне успаване, и пробудити их из стања у коме се тренутно налазе. Ако верујеш да те твоје чланство у цркви, или твој карактер, или твоја добра дела могу довести Богу, онда ти морам рећи да то није Божији начин. Господ Исус је рекао: “Рече му Исус: ја сам пут и истина и живот: нико не долази к Оцу – сем кроз мене“ (Јован 14,6). Ако можеш стићи до Бога управо описаним путем – чинећи правду, волећи милост и ходајући понизно пред Богом – и све то чиниш сам, кад стигнеш на небо можеш рећи Богу да се помери и направи ти мало места. Можеш му рећи како желиш да делиш престо с њим, да си сам стигао ту где јеси, да ти Он уопште и није био потребан јер ти си сам свој бог. Али, пријатељу мој, Бог каже да Он своју славу ни са ким не дели, и не верујем да ће делити свој престо са тобом. Дакле, зашто не дођеш на Божији начин, а не људски?

Чинити правду, волети милост и ходати понизно пред њим јесте оно што Бог захтева. Кога то мислиш да превариш када кажеш да све то радиш у свом природном стању? Драги мој, како нам стихови, попут овог који описије људски род, показују наше право лице! Неки се хвале како су љубазни и фини људи, посебно недељом кад изгледају тако углађено – а опет, никада нису дошли Богу на његов начин. Како само можеш да идеш све даље и даље у свом лицемерју? Зашто не би био искрен са Богом? Изађи право пред Бога и кажи му да си грешник. Он то већ зна, али би то било веома лепо од тебе када би му рекао. Уместо да

се пењеш на психијатријски кауч и разговараш са својим психијатром, разговарај са Богом. Реци му све што са тобом није у реду. Испричај му о свим својим манама. Кажи му за грех у твом животу. Бог жели да те спасе, пријатељу мој. Бог жели да ти опрости грехе и подари праведност у Христу.

Пошто је народу представио све Божије захтеве, Михеја ће им сада показати колико су далеко отпали од тих захтева. Разлог због којег ће им Бог судити лежи у њиховом вољном и непрекидном истрајању у греху.

**Глас Господњи виче граду: –
ко је мудар боји се имена твог:
Слушајте прут и онога који га је одредио. (Михеја 6,9)**

“Глас Господњи виче граду“. Видели смо да је Михеја своја пророштва највећим делом упућивао насељеним областима, градовима. Његово писање открива веома префињеног писца. Био је добро обавештен; припадао је вишој класи. Он стоји на супрот Амосу који каже: “Ја нисам пророк Ја сам само сакупљач плодова са смоквиног дрвета. Ја сам надничар, тек дечко са села који је дошао у град.“ Али, испоставило се да је Амос Божији човек. Михеј је Божији човек, такође, али у потпуности другачији тип од Амоса – он плаче над градом.

“И ко је мудар боји се имена твог: Слушајте прут...“ Прут служи за казну. читамо у Другом псалму: “Ударићеш их гвозденим палицом; разбићеш их као лончарски суд“ (Псалам 2,9). Палица представља Божији суд. Суд стиже на овај народ. Мудар човек – што ће рећи, човек тих дана који је веровао у Бога и који је био спреман да саслуша – препознао би да суд долази на народ и понео би се у складу с тим. Бог је подигао свој глас, и он изговара у осуди. човек је мудар ако увиђа Божије поступке откривају

не само његов карактер праведника, већ и и чињеницу да Бог дуго трпи, стрпљив је и прашта неправду. Али, Бог је тај који такође кажњава, па је прут симбол његовог ауторитета судије који ће пресудити.

У народу је још увек било греха, зато ће Михеја све те грехе открити појединачно; објасниће их до детаља.

**Зар је још човек у безбожној кући,
Заједно са благом неправим?
и мером крњом, проклетом? (Михеја 6,10)**

“Благо неправо“ се односи на богатство сакупљено у њиховим противзаконитим делима.

**Хоћу ли оправдати мерења лажна
и у врећи камење преваре? (Михеја 6,11)**

Многи од ових људи су долазили у храм, приносили жртву, обављали видљиви део обреда, говорили да чине правду и воле милосрђе. Али, шта су радили преко недеље? Бог каже: “Хоћу ли оправдати мерења лажна“. Кад вам кажем, месари су у то доба на ваги мерили и свој палац, па су неки месари имали палчеве вредне и по неколико драхми! Пословни људи су били неискрени у својим пословима. Он каже: “...и у врећи камење преваре?“ Били су скроз непоштени. Били су грамзиви, похлепни, пожудни, али још увек покушавајући да се провуку као побожни људи.

**Јер су богаташи градски пуни насиља,
становници градски говоре лаж,
и у устима им је језик превртљив. (Михеја 6,12)**

Богати су били криви због насиља; били су лажови, преваранти – ниси им могао веровати.

Није ли то слика мог народа данас? Није ли то слика ове дивне земље у којој живим? Данас је тешко поверовати вестима са медија. Не можемо веровати политичарима, без обзира на то којој партији припадају. Дошло је време кад када је тешко веровати и пословним људима. Тешко је веровати и онима из војног врха. Ми данас живимо у народу, где смо ми, мали, обични људи, потпуно збуњени – не знамо коме да верујемо. Исте су биле прилике и са Израелом у Михејино доба, и Бог то није одобравао. Шта више, то је један од разлога за пропаст народа и наступајући Божији суд.

Северно царство, Израел је у Михејино време било у истоветном стању у ком смо ми данас, а Бог им је судио. Судио им је упркос томе што су били његов одабрани народ.

**Зато ћу ти дати да оболити,
пустошићу те за грехе твоје. (Михеја 6,13)**

У ствари, Бог каже: „Пре свега, започећу са одузимањем нафте, али се нећу на томе зауставити. Схватаћете да вам понестаје много тога пре него што завршим са својим судом.,,

**Ти ћеш јести, али се нећеш наситити,
и пороци твоји биће усред тебе;
и склањаћеш да сачуваш,
али нећеш сачувати ништа,
и шта сачуваш предаћу мачу. (Михеја 6,14)**

Бог заправо поручује: „Више нећете моћи да уживате у свему што сте до сада уживали, сва та ситна добра која сте имали. Доћи ће оскудица и коначна немаштина. Сви покушаји да своје благо склоните на безбедно место неће уродити плодом – непријатељ ће га се дочепати.,,

**Ти ћеш сејати, али нећеш жети;
ти ћеш цедити маслине,
али се нећеш помазати уљем,
и грожђе, али нећеш пити вина. (Михеја 6,15)**

Непријатељ ће их одвести из земље – у Асирију као робље. Бог је одлучио да их сасече, али да их сецка мало по мало. То би им, свакако, дало шансу да му се окрену. Али, пријатељу мој, мораш се окренути њему, јер ће Бог судити греху, и намерава да осуди грех.

Израелски народ је обављао све верске обреде, али су људи у својм срцу били далеко од Бога. У својим послови-ма били су непоштени. Њихов живот је био нечист. Било је насиља, лажи и преваре. чинили су сваку врсту срамног греха. А Бог не може да благослови народ или нацију која се упушта у такве ствари.

**Јер се још држе уредбе Амријеве
и сва дела дома Ахавова,
и ходате по саветима њиховем.
Зато ћу да те предам у погибао,
и становнике твоје у потсмех,
и носићете срамоту народа мог. (Михеја 6,16)**

Е, сада би неки новајлија очекивано поставио питање: „Ко ти је, па сад тај Амрије, ко ти је тај Ахав? Никада пре нисам чуо за њих. Зашто Бог о њима каже то што каже?,, Таква питања доказују потребу за другачијим приступом у изучавању Старог завета за који већ дуги низ година сматрам да може бити од помоћи. Предложио бих да када проучаваш историјске књиге Старог завета, имаш на уму и пророчке књиге које одговарају истом временском периоду о коме говори та историјска књига. Рецимо, то би значило да Михеју треба изучавати заједно са историјским подацима о

владавини Језекије у Јужном царству и Ахава и Језавеље у Северном царству. Уколико се историјске књиге разматрају упоредо са пророчким, даће много целовитију слику. Надао сам се да ћу бити у стању да овај приступ уведем за време док сам пре много година био управник одељења за Библију на енглеском одсеку при Институту за Библију у Лос Анђелесу, али никада нисам стигао ни близу томе.

Али, свеједно, ако сада прелистамо историјску књигу 1. Царевима, мало ће нам се осветлити овај стих у Михеји. Амрије је био један од царева Северног царства; заправо, био је један од најлошијих. Амрије и Зимрије, потом Тивнија, владали су као супарнички цареви све до своје смрти, а Амрије је проширио своју власт на целокупно Северно царство. У 1. Царевима 16,24 читамо: „И купи гору самаријску од Семера за два таланта сребра, и сагради град на гори, и назва град који сагради Самарија по имену Семера, господара од горе.„ Град се и до данашњег дана зове Самарија, и још увек се могу видети рушевине града кога је сазидао Амрије. Али, није Амрије тај који је раширио град. После Амријеве смрти на престо је дошао Ахав. У наставку читамо: „И почину Амрије код отаца својих, и би погребен у Самарији; а на његово се место зацари Ахав, син његов. И Ахав, син Амријев, поче царовати над Израиљем тридесетосме године царовања Асиног над Јудом, а царова Ахав, син Амријев над Израиљем у Самарији двадесет и две године. И чињаше Ахав, син Амријев, што је зло пред Господом, више од свих који беху пре њега.„ (1. Царевима 16,28-30). Један од разлога што је успевао у томе, је и тај што је имао моћну малу помоћницу у виду своје жене Језавеље. „И мало му беше што хођаше у гресима Јеровоама, сина Наватовог, него се још ожени Језавељом, кћерју Етвала, цара сидонског, и отиде, те служаше Валу и клањаше му се.„ (1. Царевима 16,31). Ахав и Језавеља су учинили да служење Валу буде религија Израела.

„Јер се држе уредбе Амријеве и сва дела дома Ахавовог.„ Уместо да следе Божије уредбе, следили су уредбе Амрија и Ахава. Одбацили су Реч Божију и уместо тога слушали њихове препоруке. И сад, у Михејино време, готово две стотине година касније, још увек су очигледне последице и утицај свег зла њиховог царевања.

Сведоци смо истих последица и у наше време. Вођство било ког народа, уколико оно жели да напредује под Божијим окриљем, мора и само да буде побожно. Људи воле да критикују краљицу Викторију и викторијанску еру у Енглеској – чак се и Енглези томе ругају. Упркос томе, рекао бих да је то био најмоћнији период у њиховој историји – то, кад су имали царство. Викторија је била царица и Индије; владала је империјом. Данас је Велика Британија изгубила у величини, јер њене вође од тог доба нису биле оно што би требало да буду.

Моја земља већ дуго низ година нема пример за углед из Беле куће или Конгреса. Мој живот се протегао скоро кроз цео један век, па вам желим рећи да пример који потиче из америчког главног града није нимало добар. Као последица тога, масовни неморал проширио се на цео народ. Верујем да би Бог, на основу овог стиха овде, рекао како Он сматра вође овог народа током двадесетог века одговорним за то што је земље потонула у неморал захваљујући узору којег су они поставили.

Михеја нам представља Божију филозофију управљања. О томе се не може учити ни на једном од наших универзитета – то је такође део нашег проблема. Као последица тога, ми не баратамо правом истином, па наш народ наставља да се квари и пропада. И нећемо престати са тим, осим ако земљу не захвати велико пробуђење, али судећи по тренутним показатељима, оно још није на помолу.

ПОГЛАВЉЕ 7

ОПРОШТЕЊЕ СВИХ ГРЕХА ЗБОГ ТОГА КО ЈЕ БОГ И ШТА ОН ЧИНИ

У првих девет стихова 7. поглавља, пророк Михеја признаје да Бог има право у својим оптужбама против Израела. Оптужба и тачност те оптужбе је нешто што дотиче пророково срце. Он није безосећајан. Он је ганут и покренут судом који долази на његов народ. У првом одељку налазимо, монолог препун туге, сагу патње, болно нарицање, елгију речите жалости.

**Тешко мени! Јер сам као
кад се покупи воће,
као кад се обере виноград;
нема ни грозда за јело,
раних смокава жели душа моја. (Михеја 7,1)**

Михеја започиње на веома личан начин – каже: „Тешко мени!“ Не само да је веома личан, већ је и сам добрим делом погођен Божијом поруком коју преноси, баш као што је и Јеремија био. Он је сав обузет њоме. Ожалошћен је њом. Нема никаквог одушевљења у саопштавању ових ствари. Нема ничег забавног ни данас у мојим прилично песимистичким говорима у вези са нашом државом. Много је људи који се неће сложити са мном у вези са тим. По свему судећи, укорили би ме због непатриотског става, јер не показујем љубав према домовини. Пријатељу мој, ја своју земљу волим колико је воли сваки нормалан човек. Не причињава ми никакву радост све ово што говорим.

Желео бих кад би могао да објавим и кажем: „Пријатељи, велико пробуђење настаје широм земље!“ То би била добра вест, и то би предивно било, али једино што могу да кажем, заједно са Михејом јесте: Тешко мени!“

„Јер сам као кад се покупи воће, као кад се обере виноград; нема ни грозда за јело, раних смокава жели душа моја“. Присетимо се да је у Писму виноград коришћен као слика за израелски народ. Михејин савременик, Исаија, је то опширније обрадио и приказао (погледај Исаија 5). Рекао је веома јасно да је Израел виноград, а да је виноград (или “вињага“ – како кад) Израел. Михеја је погледао на свој народ и казао: „Тражио сам неки добар грозд, али не нађох на лози нити један. жудео сам за раним смоквама, али их није било. Лоза није родила плодом.“

У наставку Михеј ће се бавити детаљима:

**Неста побожног са лица земље
и нема праведника међу људима,
сви у заседи чекају да пусте крв,
свако лови оног другог мрежом. (Михеја 7,2)**

Није безбедно шетати улицама наше земље – данас све врви од безакоња. Заиста изгледа као да су побожни људи нестали, али је ипак у овом нашем народу још увек преостало дивних људи. Сигуран сам да је и у Израелу преостало богоугодних људи, али да Михеја говори уопштено. Побожан човек није узор, и није у већини. „Неста побожног са земље“.

**Да направе зло обема рукама чине,
Мито траже кнез и судија,
велики човек наређује шта му душа пожели,
и сви се заједно удружују. (Михеја 7,3)**

„Да направе зло обема рукама чине“. Није им довољно да чине зло на лакши начин, једном руком – него наваљују обема рукама. Верујете ми, заиста су имали пуне руке посла чинећи зло.

„Мито траже кнез и судија“. чинили су зло за надокнаду. Били су спремни не само да се сагну, савију, чинећи све што је лоше, већ су све радили у својој похлепи и пожуди. „...Кнез и судија ...“ – у владајућем слоју било је превараната, видите. Очекујемо да кнез и судија владају праведно и поштено, али то, нажалост, није био случај.

„Велик човек наређује шта му душа пожели“. Наши данашњи писци су веома промућурни. Добар део времена проводим пред телевизором слушајући вести у намери да пратим шта се дешава у свету. Налазим да све што нам наши писци сервирају у себи има сакривену малу удицу. То је удица либерализма, та удица неморала, та мала удица поруге свему што се до сада у овој земљи сматрало светим. И све се то ради у име “свете краве“ слободе штампе и слободе говора. Али, зато има изузетно мало слободе вероисповести, осим ако није уврнута и скренута у неко поље улево, а не она која је усредсређена на Библију и укотвљена у њој. Библиоцентрични покрет је оно што је потребно нашем народу данас.

**Најбољи међу њима је као трње,
најисправнији је гори од врха трновог.
У дан кад поставиш стражара свога
доћи ће похођење твоје,
а тада ће се они смести. (Михеја 7,4)**

Чак су и најбољи међу њима били попут дивље руже – морао си бити веома пажљив. Дивља ружа има трн, знате, и можеш се убости на њега ако не обратиш пажњу. Такво је било стање чак и најбољих људи у Михејино време

– ниси смео да се ослониш на њих. Најбољи је као трње, најисправнији као врх трна.

Свакако да су наши писци вешти и префињени, али за нас не пишу генији, већ само бистри људи. Они пишу домишљате драме. Они говоре умесне ствари. Они пишу општоумне чланке. Али, међу њима нема генија. У њиховом писању нема дубине, нема ничег стварно вредног. Верујем да ће Бог и са нашом културом учинити исто што је учинио и са Израелом оног доба, што је касније учинио са грчком и римском културом. Он их је једноставно избрисао са лица земље. Зашто би то сачувао? Шта се то данас ради што има вечну вредност? Ех, пријатељу мој, какво је добро поређење дато, и како је само Михеја био у праву!

„У дан кад поставиш стражара свога, доћи ће похођење твоје...“. Господ Исус је рекао: „И биће знакова на сунцу, месецу и звездама, а на земљи страх ће обузети народе, тако да неће имати куд од хуке и морских валова“ (Лука 21,25). Другим речима, нешто што ће обележити крај овог доба је страх који ће обузети народе, збрка која ће завладати. Највећи знак да је последња времена нећемо наћи у Израелу. Израел није знак. Данас живимо у доба цркве. Није потребно да погледамо кроз прозор да бисмо видели какво је време напољу, довољно је да чујемо временску прогнозу; море и таласи хуче, олуја се пролама над земљом, а народи су узаврели – тако нам Бог осликава народе у последње дане.

Михеја је говорио о тешкоћама ових људи, о греху који је владао њиховом животу. Дивна је изјава дата нешто пре у Михеји 6,8: „Показао ти је, о човече, шта је добро; и шта Господ тражи од тебе, осим да чиниш правду и волиш милост и да ходаш смерно с Богом својим?“ Људи то једноставно нису радили. Штавише изгледало им је као да то не могу да чине. Као што Петар рече: „Ми робујемо закону. Наши очеви га нису држали, и ми га не можемо

држати данас.“ И поред тога, огроман број људи одлази у цркву, мислећи да су спасени добрим делима које чине, да их Бог прихвата на основу онога што чине. Нема горег лицемерја од овог! За људе који су живели онда под законом то може бити прихватљиво оправдање, али ми имамо отворену Библију која нам јасно поручује да смо спасени искључиво милошћу Божијом.

**Не верујте суседу,
не ослањајте се на пријатеље;
од оне која ти на грудима лежи,
чувај врата уста својих. (Михеја 7,5)**

Овај стих нам открива нешто о ужасном стању које је постојало у то време, а важно је у доброј мери и за све такозване светске цивилизације. Напољу је велики, покварени свет. Потребно је да то схватимо, а нарочито ако желимо да стојимо за Господа. Господ Исус је рекао: „Не мислите да сам дошао да донесем мир на земљу; нисам дошао да донесем мир него мач“ (Матеј 10,34). Све док постоји зло на земљи, постојаће сукоби и рат између онога што је телесно и онога што је духовно, између светла и таме, између добра и зла.

Ја углавном устајем рано изјутра јер волим да се проучавањем бавим у јутарњим сатима у својој кући. Устајем док је напољу још увек мрак, а простор за рад ми се налази поред прозора где гледам на исток. Занимљиво је посматрати како се тама рве са светлом све док се сунце напokon не распламса над хоризонтом, а тама потпуно нестане. Увек постоји то неко време у освет дана када изгледа као да се тама бори са светлом. Исто то дешава се и увече, када у сумрак тама хоће поново да завлада. Управо тако изгледа и духовна битка која се данас води у свету.

Господ Исус наставља да говори у Матеју: „Јер сам дошао да раставим човека од његовог оца и кћер од њезине мајке и снаху од њезине свекрве, и непријатељи човекови су његови домаћи“ (Матеј 10,35.36). Нећеш бити у стању да верујеш чак ни сопственој породици. Михеја то каже овако: „Не верујте суседу, не ослањајте се на пријатеље; од оне која ти на грудима лежи, чувај врата уста својих“. Током многих година слушао сам о безброј таквих случајева – и то важи у оба смера, наравно: жена није у стању да верује свом мужу, а муж не може да верује својој жени.

Живимо у време када више него икад пре изгледа да реч човека не носи никакву вредност. Не можеш веровати у оно што читаш, не можеш веровати ономе што чујеш на радију и телевизији. Дете Божије би требало да све проверава. Говорим вам ово крајње отворено: проверавајте у односу на Божију Реч сваку радио-емисију коју слушате. Проверите моју емисију о библијском поучавању; све проверавајте. Бићете мудри ако чините тако, јер се људској природи не може веровати.

**Јер син грди оца,
кћи устаје на матер своју,
снаха на свекрву своју;
непријатељи су човеку његови домаћи. (Михеја 7,6)**

Приметите да се ради управо о ономе што је Господ Исус рекао да ће доћи, а било је дошло, исто тако, и у Михејине дане. Кад се то деси, дошао је дан када је све изгубило вредност; почело је време распадања, дошло је време пропасти. Успут да кажем, биће веома мрачно. Већ живимо у дану попут тог. Стигли смо до места када влада мора да све надгледа. Али, под чијим ће надзором бити власт? И њих је потребно контролисати. Кома можеш да верујеш? У кога данас можеш имати поверење? живимо у посебно тужном времену исто-

рије света. Овај стих нам открива стање у тренутку кад је Михеја ожалошћеног срца. Није то ништа чиме би се хвалио, нити нешто због чега би се радовао. Не, то је била ствар за оплакивање, нешто што треба да жалости твоје и моје срце.

**Али ја ћу на Господа гледати,
чекаћу Бога спасења свога;
услишиће ме Бог мој. (Михеја 7,7)**

Овде видимо Михејину смелост, сигурност и веру. Он зна да ће га Бог чути, и зна да ће Бог све обавити. Господ Исус је рекао да ће бити невоље у народу, да ће мора и таласи хучати, да ће међу народима света настати велики метеж. Али, није битно колико је данас мрачно, колико се високо данас таласи подижу – те ствари не треба да узнемиравају дете Божије, не треба да нас ометају. Јер, Господ Исус је рекао: „Људи ће издисати од страха и очекивања онога што иде на свет; јер ће небеске силе бити уздрмане. ... А кад се ово почне збивати, исправите се и подигните своје главе, јер се приближава ваше избављење“ (Лука 21,26.28). Михеја каже: „Али ја ћу на Господа гледати, чекаћу Бога спасења свога; услишиће ме Бог мој“. Биће то дани када ће деца Божја морати да остану јако близу Бога, и Реч Божја мораће нам бити јако блиска.

**Немој се радовати, непријатељице моја;
ако и падох, устаћу;
ако и седим у мраку,
Господ ће бити моја светлост. (Михеја 7,8)**

Кроз целу Библију се појављује силан принцип. Иако Божији човек може пасти, Бог ће га поново подићи. Када седимо у мраку, Бог ће нам бити светло. Божијем народу, дозволите да поновим, Реч Божија мора бити веома блиска кад завлада тама и тешка невоља.

Сада, у 9. стиху, у име свог народа, Михеја признаје кривицу пред Богом, или како је то названо у једном енглеском преводу: „покорав се Богу“. Ради се о угодној потчињености и, упркос тами, на његовим уснама су речи славе Богу. Управо је рекао непријатељу: „Не радуј се на мој рачун. Бог ће ме подићи, па ћу тада ја бити тај који ће се радовати. Мада седим у тами, Бог ће бити моје светло.“ Михеја је имао поверења у Бога да ће Бог ослободити њега и његов народ.

**Подносићу гнев Господњи,
јер сам грешио против њега,
док не расправи парницу моју
и пружи ми правицу;
извешће ме на светлост,
и онда ћу видети његову праведност. (Михеја 7,9)**

Михеја јавно признаје грехе народа. Какву само смелост има овај човек. Он себе потчињава Божијој вољи. У том стању треба да буде свако дете Божије у овом мрачном часу светске историје. шта нам је чинити? Па, једно је сигурно: Бог је дозволио да се све ово догоди, и још увек управља над свим. Због тога и ми треба да свој живот потчинимо њему. Треба да признамо своје грехе и побринемо се да имамо све рачуне измирене са Богом. Једино је то важно.

Примети како Михеја каже: „Подносићу гнев Господњи“. Зашто? „Јер сам грешио против њега“. Пријатељу мој, ми смо као народ згрешили. Ти си згрешио; ја сам згрешио. Понело нас је ово друштво изобиља, прихватили смо његове угодности. Смешили смо се губитку интегритета у јавном животу, затворили смо очи пред масовним неморалом који нас окружује. Дошло је време да неко од нас призна наше грехе.

„Док не расправи парницу моју и пружи ми правицу“.

Бог ће употребити „прут“ Асирије како би своју децу казнио због почињеног греха, али ће их касније поново подићи и изнети на видело. Тада ће они видети правду његову – разумеће да је Бог био праведан када их је казнио.

**Тада ће моја непријатељица видети,
и срам ће је покрити, што ми је говорила:
Где је Господ Бог твој?
Очи ће је моје погледати;
А тада ће се она погазити
као бласто на улицама. (Михеја 7,10)**

Бог ће коначно победити, али трагично је то што је народ због греха морао бити кажњен. Њихов непријатељ се пита: „Хвалисали сте се чињеницом да служите Богу, па, где је Он сада? Зашто вам не помогне? Зашто вас не ослободи? Рекли сте да ће вас ослободити.“ Заиста, непријатељ није могао да увиди Божју праведност. Није разумео да се Бог обрачунава са својим народом праведно, кажњавајући их.

Када Бог буде поново подигао свој народ, казниће све народе који су га злоупотребљавали, покушавајући да га истребе – тада ће њих „погазити као бласто на улицама“. Будући да је ропство у Асирији тек предстојало народу Израела, тумачи се да је “непријатељ“ у ствари асирски народ, мада следећа два стиха указују на то да се исто тако има у виду коначни и крајњи непријатељ .

Михеја је предвидео пропаст израелских непријатеља, и сада се враћа на обнову Израела. Народ Израела се пореди са виноградом у неколико одељака Писма. Посебно обратите пажњу на песму о винограду (Исаија 5,1-7). Зидови о којима Михеја говори су они зидови који окружују виноград:

**Биће то дан подизања твојих зидина,
у то време твоје границе ће се проширити;
(Михеја 7,11)**

У раним данима њихове историје, Бог је послао израелски народ у Египат како би постали нација. Потом их је сместио у Палестину, дао им Закон, учинио их посебним народом, спречавајући их да склапају бракове са народима из окружења. Касније, због њиховог греха, Бог их шаље у асирско и вавилонско ропство. Дата им је служба у овом свету, како у време док су били на окупу, тако и у време када су се расули по целом свету.

**Биће то дан када ће доћи код тебе
из Асирије и од тврђих градова,
и од тврђих градова све до реке,
и од мора до мора, и од горе до горе. (Михеја 7,12)**

Као што смо већ видели у поглављу 4, током Хиљадугодишњег царства сви народи ће доћи на Сион – чак и њихови пређашњи непријатељ, Асирија. „И доћи ће многи народи говорећи: ходите, да идемо на гору Господњу и у дом Бога Јаковљева, да нас поучи својим путевима, и да ходамо његовим стазама; јер ће из Сиона изаћи закон чак и реч Господња из Јерусалима.“ (Михеја 4,2).

Дакле, Михеја их подсећа да им предстоји казна пре него што дође време благослова.

**А земља ће постати пуста
због становника својих,
за рачун плодова дела њихових. (Михеја 7,13)**

Видите, земља и људи су прилично узјамно повезани. Та земља није увек била опустошена, као што је данас. Када

на народ стигне благослов Божији, доћи ће, исто тако, и на саму земљу – али, благослов још увек није стигао на њих.

ЗАВРШНА МОЛИТВА

СТИЖЕМО ДО МЕСТА ГДЕ МИХЕЈА НА ЈЕДАН ПРЕДИВАН НАЧИН ПРЕДАЈЕ СВОЈ НАРОД НА БРИГУ ПАСТИРУ:

**Напасај народ свој с палицом својом,
стадо наследства свога,
које живи осамљено у шуми,
усред Кармила (плодне земље);
нека пасу по Васану и по Галаду,
као у стара времена. (Михеја 7,14)**

„Напасај народ свој с палицом својом“. У Михеји 6,9 палица је служила за спровођење суда; на овом месту палица доноси утеху. „штап Твој и палица Твоја теши ме“ (Псалом 23,4). Сматрам да се ту једноставно ради о пастирском штапу који се може двојачко користити: као заштита и помоћ овцама, али и као средство за кажњавање. „Напасај народ свој с палицом својом“ – Бог нас дисциплинује и подучава.

„Које живи осамљено у шуми, усред Кармила; нека пасу по Васану и по Галаду, као у стара времена“. Ради се о огромним пашњацима на северу и преко реке Јордан. Михеја је дошао Богу у дивној понизности и признању греха – личних, али и греха целог народа. Пророци су одувек поистовећивали себе са народом у признању било ког греха. (Ми то радимо незнатно другачије; ми волимо да признамо грех друге особе, а трудимо се да изоставимо свој.)

БОЖЈИ ОДГОВОР

Бог одговара на молитву пророка. Одувек је постојала мала недоумица у вези са тим на шта се односи овај одломак, али већина тумача слаже се да је то поглед у будућност, на дан када ће доћи Господ Исус да успостави своје Царство.

Као у време кад си изашао из земље Мисирске, показаћу ти чудеса. (Михеја 7,15)

Бог је направио чудо како би изарелски народ извео из Египта, али их није чудом извео из Вавилона. Никакво чудо се не помиње у вези с тим, иако је њихов повратак у земљу био нешто предивно. Излазак народа из Египта пратило је чудо, а Бог овде каже да ће по истом обрасцу једнога дана вратити народ у земљу. Ипак, ништа слично нисмо видели приликом садашњег повратка у земљу. Зато, треба да разумемо да Бог још увек није испунио своје пророштво.

Народи ће видети и постидеће се од све силе њиихове; Ставиће руку на своја уста, уши ће им оглувети. (Михеја 7,16)

Кад Бог крене да их поново враћа у земљу, свет ће стајати запањено, баш као и околни народи у време Израеловог изласка из Египта. Сећате се признања Раве, проститутке: „Јер чусмо како је Господ осушио пред вама Црвено море кад изађосте из Мисира, и шта сте учинили од два цара аморејска који беху Јордана, од Сиона и Ога, које побисте. И кад чусмо, растопи се срце наше, и ни у коме већ нема јунаштва од страха од вас, јер је Господ Бог ваш, Бог горе на небу и доле на земљи“ (Исус Навин 2,10.11). Међу људима је кружила прича о томе како се Бог побринуо за свој народ.

Лизаће прашину као змија; као гмизавци земаљски. Дрхтећи ће излазити из својих утврда; притрчаће уплашени ка Господу Богу нашем, и пред тобом ће се бојати. (Михеја 7,17)

Ово се односи на безбожне наоде који су покушали да униште Израел. Онога дана када Он буде дошао да ослободи Израел, „притрчаће уплашени ка Господу Богу нашем, и пред Тобом ће се бојати“.

ЗАХВАЛНА ПЕСМА

Михеја је све речитији, и сада поставља питање:

Ко је Бог као ти, који прашта безакоње и прелази преко побуне остатка наследства свога? Кога не држи довека гнев његов, јер му је мила љубав непромењена. (Михеја 7,18)

Разматраћемо кроз који тренутак овај стих детаљно, али Михеја овде наставља и каже да ће због онога што Бог јесте, урадити следеће:

Опет ће се смиловати на нас; погазиће наша безакоња. Да, бацићеш у дубине морске све грехе њихове. Показаћеш истину Јакову, непромењену милост Авраму, оно што си се заклео оцима нашим још у стара времена. (Михеја 7, 19.20)

Грех је Израелце одвео из земље привремено, али ће Бог своја обећања испунити упркос њиховом греху. Њи-

хов грех неће спречити Божија обећања ни Божији савез са овим народом, баш као што и дете Божије не губи спасење када згреши. Његов грех значи да ће бити кажњен, уколико не призна грех и не изоравна рачуне с Богом; али ако се врати Богу, Бог ће му милостиво опростити. Изгубљени син није био кажњен кад се вратио кући оцу; кажњен је у далекој земљи. У једно можеш да будеш сасвим сигуран: детету Божијем никада неће успети са грехом. То у Писму стално видимо.

Хајде да се сада вратимо овом чудесно лепом стиху који је пред нама: „Ко је Бог као Ти?“ Хтео бих да изјавим нешто крајње запањујуће: Постоји нешто што Бог није видео, а што ми гледамо сваког дана. Вероватно нисте знали да можете видети нешто што Бог не види – али тврдња јесте истинита. Може звучати прилично дрско кад ово кажем; можда звучати безначајно, безочно или неприкладно; може чак деловати неозбиљно или шаљиво. Може ти звучати као пародија или игра речи, загонетка или доскочица, али желим да вас уверим да је ово озбиљно и трезвено питање са разумним и библијским одговором. Пророк овде поставља дубоко мисаоно питање: „Ко је Бог као Ти?“ И оно, на исти начин, захтева мисаони одговор. Сама природа питања намеће одговор овој загонетној теми.

Успут, ово није прво место у Писму где се поставља исто питање. Налазимо га и у оној предивној песми коју је Израел певао прешавши Црвено море. У 2. Мојсијевој 15,11 читамо: „Ко је као Ти међу силнима, Господе. Ко је као Ти славан у светости, страшан у хвали, и да чини чудеса?“ Народ је управо био изашао из Египта у коме је било тако много богова. Египат је био у потпуности – ако ми дозволите да се тако изразим – „пренатрпан боговима“; имали су богова на претек, и господара на претек. Десет египатских пошаста је требало да сравне све те разне богове – то је била целокупна Божија стратегија. Затим, поново, на крају

четрдесетогодишњег лутања по пустињи, Мојсије каже: „Израиљу! Нико није као Бог, који иде по небу теби у помоћ, и у величанству свом на облацима. Заклон је Бог вечни и под мишицом вечном; он ће одагнати испред тебе непријатеље твоје и рећи ће: Затри!“ (5. Мојсијева 33,26.27). Питање је следећи поставио и Соломон у 1. Царевима 8,23: „Господе Боже Израиљев! Нема Бога таквог какав си ти горе на небу ни доле на земљи, који чуваш завет и милост слугама својим, који ходе пред тобом свим срцем својим.“ Псалмиста је узвикнуо: „Ко је као Господ, Бог наш, који седи на висини; Који се сагиба да види шта је на небесима и на земљи“ (Псалам 113,5.6). Питање се поставља у 2. Мојсијевој, 5. Мојсијевој, Царевима, Псалмима, као и у многим другим одломцима које нисам сада навео, па је дошло време да на њега и одговоримо. Одговор је наговештен у мојој изјави са почетка: Бог није видео нешто што ти видиш сваког дана. Шта то Бог није видео? Пријатељу мој, Бог није видео себи равног. „Ко је Бог као Ти?“ Бог никада није видео себи равног, док ти и ја свакодневно виђамо себи равне.

Бог је јединствен на много начина, на много начина нема му равног. Михеја нам у овом одломку наговештава само један од њих, али будући да је питање дубоко мисаоно и од суштинског значаја за ову књигу, желео бих да ову тему поближе обрадим: Ко је Бог као наш Бог?

1) Библијски Бог је Творац – Библијски Бог је Творац, док су пагански богови створења. Апостол Павле је писао: „Јер иако су Бога познали, нису га као Бога прославили, нити захвалност показали, него у својим мислима падоше у ништавну варку, те потамне њихово неразумно срце. Постали су луди говорећи да су мудри, па земенише славу бесмртнога Бога сликом и приликом смртног човека, и птица, и четвероножних животиња, и гмизаваца. (Римљанима 1,21-23). Клањали су се створењу уместо Створитељу.

Исаија, Михејин савременик, писао је овако поводом незнабожаца који су правили слике и идоле од дрвећа: „Половину ложи на огањ, уз половину једе месо испекавши печење, и бива сит, и греје се и говори: Аха, огрејох се, видех огањ. А од остатка гради бога, резан лик свој, пада пред њим на колена и клања се, и моли му се и говори: Избави ме, јер си ти бог мој“ (Исаија 44,16.17). Исаија даље наставља, па каже: „Памти то, Јакове и Израилу, јер си мој слуга; ја сам те саздао, слуга си мој, Израилу, нећу те заборавити“ (Исаија 44,21) Бог је Створитељ.

Можда ћеш рећи: „Али ми данас немамо идоле“. У својој књизи Михеја се бави оним обликом идолопоклонства због кога је Израел згрешио, а због чега смо и ми данас криви: пожуда је идолопоклонство. Световност, материјализам, све оно чему се предајеш представља твог идола. То може бити неки облик задовољства, рецимо секс, или новац – све чему се предајеш, пријатељу мој, то је твој бог. Није битно којој цркви припадаш, оно чему си посвећен јесте твој бог.

Са оштром иронијом, Бог поставља питање кроз уста пророка Исаије: „С ким ћете ме изједначити и упоредити? Кога ћете ми узети за прилику да би био као ја?“ (Исаија 46,5). Он је Створитељ – не можеш направити његову слику. Просипају злато из тобоца и мере сребро на мерила, плаћају златару да начини од њега бога, пред којим падају и клањају се. „Међу га на раме и носе га....“, (Исаија 46,6.7). Питање над питањима гласи: Да ли твој религија носи тебе, или ти носиш своју религију? Пуно људи ми долази са речима: Ух, овај хришћански рад је неизрециво досадан. Тежак је и напоран“. Ако имаш такав утисак, онда ти предлажем да одустанеш од онога што радиш – престани да држиш часове веронауке, престани са певањем у црквеном хору, престани да будеш црквени службеник. Ако ти то представља терет, Он не жели да наставиш . Он

не жели да га носаш наоколо, већ жели да носи Он тебе. Он, заправо, жели да носи сву своју децу. Неко ми је недавно рекао: „Зашто већ једном не одеш у пензију? Већ си у седамдесетим годинама, пастир си већ 40 година, а посветио си живот радио-емисијама за проучавање Библије. што се не повучеш?“ Желите ли нешто да знате? Радије бих поучавао из Речи Божије него што бих јео сладолед сваки дан. Пре бих се овим бавио него што бих јео пилетину за вечеру. Пријатељу, Бог ме носи већ тако дуго времена, да ми се помало чини како сам био претежак терет за њега.

Дакле, Бог је јединствен: Он је Створитељ, и Он нас носи. „У почетку Бог створи небо и земљу“ – ићи даље од тога је хула на Бога. Не можеш ићи иза Бога – „Пре него се горе родише и сазда се земља и васиљена, и од века до века, Ти си Бог“ (Псалам 90,2). Он је Творац.

2) Библијски Бог је свет и праведан. То је нешто веома важно у овој малој Михејиној књизи, уосталом, важно је за свих 66 књига Светог писма. Бог је свет и праведан. Пагански богови су мали, одвратни, прости, нижег реда, отрцани, зли, покварени, и ружни су – само се присетите свих незнабожачких слика које сте видели. Грчки богови смештени на врху планине Олимп били су обична човекова пројекција самог себе. У неку руку представљали су проширење човечанства. шта су радили? Понашали су се као прерасла деца са превише мана и греха; били су злобни и осветољубиви. Пагански богови нису нимало привлачни, пријатељу.

Какво бацање сенке и љаге на Бога! Јесте ли икада приметили колико пута у Писму читамо о „лепоти светости“? Пријатељу мој, наш Бог је диван – Он је предиван Бог. Сетите се како је рекао свом народу: „Ти си то чинио, ја ћутах, а ти помисли да сам ја као ти...“ (Псалам 50,21). Он каже: „Ја нисам као ти. Ти си грешан; савио си се да би

чинио ниске, покварене ствари. Ја сам свет. Ја сам праведан.“ У Исаји Бог каже: „Јер мисли моје нису ваше мисли, нити су ваши путеви моји путеви, вели Господ“ (Исаија 55,8).

Бог је свет и каже да мрзи грех. Он је љут на грех. Он се разбесни при помисли на грех. И гнев Божији мора да се оствари над грехом. То је разлог због којег на људе долази суд. Од њега се не може побећи; нема изласка. Суд Божији је нешто што ће се заиста догодити.

Још једном мала књига пророка Михеје има стварну примену данас на мој народ. Ова наша земља била је добро уздрмана у последњих десетак година. Имајте у виду цео век и све догађаје који су истински потресли свет у коме живимо. Он не личи на онај у коме сам се ја родио. Никада нисам ни сањао да ћу моћи да доживим ствари које су се већ одиграле у моје време. шта је позадина свега овог? Па, Бог је свети Бог, и Он излива свој гнев на грех – Он ће му судити. Знам да у будућности долази дан суда за грешнике који неће прихватити Христа, али Бог се и данас покреће, тако да нисам сигуран да ли је ово што данас преживљавамо изливање Божијег гнева.

Безбожан народ, народ који окрене леђа Богу, мора носити последице. Морамо, исто тако, да разумемо, да смо ти и ја, као појединци, грешници који морају доћи Богу. Управо то значи „ходати смерно са својим Богом“. Не долазиш му разметљиво се хвалећи оним што си учинио. Уместо тога, долазиш му са признањем: „Ја сам грешник, потребно ми је твоје спасење“. Мораш прихватити његово спасење, разумевши да не можеш отићи у небо помоћу своје праведности. Анселмо, један од великих мислилаца једанаестог века, је написао: „Радије бих отишао у пакао без греха, него у рај са грехом.“ Моћна је то изјава. Продрмаће те, пријатељу мој. У данашње време „благе теологије“, потребно је да чујемо и овако снажне изјаве.

3) Библијски Бог опрашта неправду, а воли милост. Михеја (7,18) каже: „ Ко је Бог као ти, који прашта безакоње и прелази преко побуне остатка наследства свога? Кога не држи довека гнев његов, јер му је мила љубав непромењена“. По томе је наш Бог предивно и невероватно другачији. По томе му нема равног; нема таквог чак ни у његовом суседству.

„Ко је као Ти међу силнима, Господе? Ко је као Ти славан у светости, страпан у хвали и да чини чудеса?“ (2. Мојсијева 15,11). Која су нека од чуда што их је Бог учинио? Послушајмо шта каже 2. Мојсијева 33,18.19: „Опет рече Мојсије: молим Те, покажи ми славу своју. А Господ му рече: Учинићу да прође све добро моје испред тебе, и повикаћу по имену Господ пред тобом. Смиловаћу се коме се смилујем, и пожалићу кога пожалим“. Бог је казао: „Мојсије, ово ћу учинити за тебе, не зато што си ти Мојсије, предводник мога народа, већ ово чиним зато што сам милостив, зато што показујем самилост, и то чиним за свакога.“ Све што ти теба да учиниш је да станеш пред њега и затражиш му милост, пријатељу; ето како је Он добар и због чега му нико није раван.

Поново у 2. Мојсијевој читамо: „А Господ сиђе у облаку и стаде онде с њим, и повика по имену: Господ. Јер пролазећи Господ испред њега викаше: Господ, Господ, Бог милости, жалостив, спор на гнев и обилан милосрђем и истином. Који чува милост хиљадама, прашта безакоња и неправде и грехе, који не правда кривога, и походи грехе отачке на синовима и на унуцима до трећег и четвртог колена“ (2. Мојсијева 34,5-7). Пријатељу, како је Он предиван. Бог не правда кривога. „Неправда је неправда, од часа кад се деси, до тренутка суда“, каже главни јунак драме Велика подела. Сви анђели на небу, макар радили и прековремено не могу то променити ни за длаку. Али, зато Бог може да опрости грешнику и ослободи га од свих оптужби јер је његова светост услышена Христовом заступничком смрћу.

Божији опроштај је у Писму приказан у форми различитих стилских фигура. желео бих да поменем само неке од њих. Његов опроштај је попут дуга који је отплаћен. У Исаији Бог каже: „Ја, ја сам бришем твоје преступе себе ради, и грехе твоје не помињем“ (Исаија 43,25). Петар каже: „Покајте се стога и обратите се, да вам се избришу греси“ (Дела 3,19). У Божијој књизи ја сам дужник, јер написано је „плата за грех је смрт“ (Римљанима 6,23), и „у Адаму сви умиру“ (1. Коринћанима 15,22). Божији опроштај се у Писму приказује и као исцелење од болести. Јеремија је писао: „Вратите се, синови одметници, и исцелићу одмете ваше“ (Јеремија 3,22). У Исаији 61,1 Он је обећао да ће завити рањене у срцу. Коначно, Божији опроштај се осликава и као брисање прљавштине. Писмо нам каже: „Спасао нас је не на основу дела која смо ми учинили у праведности, него по својој милости – бањом која препорађа и обнавља Духом Светим“ (Титу 3,5). читамо, исто тако: „Ако пак ходимо у светлости, као што је он сам у светлости, имамо заједницу један с другим и крв Сина његова Исуса Христа чисти нас од свакога греха“ (1. Јованова 1,7). Како је предиван наш Бог!

Како Бог опрашта? Бог је другачији, јер нико није као Он у праштању. Његово праштање је у потпуности другачије од твог и мог. Ако ми згазиш на ногу у гужви, окренућеш се према мени и рећи: „Извините, молим вас“. Ја ћу ти одговорити: „Све је у реду“, мада ћу у себи помислити како би могао да ми платиш да поново угланцам ципеле које су изгубиле сјај кад си их нагазио! Свеједно, рекао сам ти да сам ти опростио. Још један пример даје нам писмо које сам примио пре неког времена од човека који је признао да ме је оговарао иза леђа. Схвативши да је погрешно, замолио ме је за опроштај. Одговорио сам му: „Не тражи од мене опроштај. Једноставно изравнај то са Господом, заједно са људима који су у томе учествовали.“

То је све што сам од њега тражио, јер никада не бих ништа о томе сазнао да ми није стигло писмо. Веома је лако задобити опроштај од других људи.

Насупрот томе, Бог никада не опрашта све док се не измири рачун. А цену је на крсту платио Христос. Христос је поравнао дугове и откупио нас је. Продати смо под грехом. Ми данас вређамо Божју светост. Ми смо његови дужници. У нама је болест, а Бог не жели да ту болест греха понесемо у небо. Али, Христос је платио наш дуг, и Христос је тај који ће нам опростити. Он нас чисти и чини достојним у Божијим очима како бисмо једног дана могли доћи у небо.

„Ко је Бог као Ти? Који прашта безакоње и пролази преступе остатку од наследства свог, не држи до века гнев свој, јер Му је мила милост“. Није ли Он предиван Бог? Једног дана вратиће Израел на његову земљу, не зато што су они дивни, већ због тога што је Он диван. И, пријатељу мој, отићи ћу на небо једнога дана, али не зато што сам добар или праведан – не, нисам такав. Отићи ћу у небо због тога што је Христос умро за мене. Одлазим зато што је мој дуг отплаћен, и нема Бога као што је мој Бог.